

ดีไซน์รัก

BEING IN LOVE

ชื่อหนังสือ : ดีไซน์รัก (Being in Love)

บรรยาย : OSHO

ผู้แปล : ดร.ประพนธ์ ผาสุขยิต

Copyright © 2008 OSHO International Foundation, www.osho.com/copyrights
Thai Translation Copyright © 2021 FreeMind Publishing Co., Ltd.
by arrangement with Penguin Random House through Bridge Communications Co., Ltd.
All rights reserved.

Original English Title: **Being in love: how to love with awareness and relate without fear**, by Osho (author), Osho International Foundation (compiler)

The material in this book is selected from various talks by Osho given to a live audience. All of Osho's talks have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via the online OSHO Library at www.osho.com

OSHO® is a registered trademark of Osho International Foundation, www.osho.com/trademarks.

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2564

ราคา 255 บาท
ISBN 978-616-403-092-3

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

โอโซ.

ดีไซน์รัก = Being in love.--กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์ พับลิชชิง, 2564.
256 หน้า.

1. ความรัก. I. ประพนธ์ ผาสุขยิต, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

152.41

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมนุท

พิสูจน์อักษร ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ศิลปกรรม นิชชีมา แสงแก้ว

จัดทำโดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook @freemindbook

พิมพ์ที่

บริษัท กรีน โลฟ พรินติ้ง เฮาส์ จำกัด

68 ซอยเทียนทะเล 20 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน

กรุงเทพฯ 10150 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2892-1940-2

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จางอนม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9544 www.naiin.com

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับไปที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์)

ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษ มาตรฐานเดียวกับยุโรป

เยื่อไม้ผลิตจากป่าปลูก 100% มีน้ำหนักเบา ปลอดภัยและเป็นอันตราย

รักษาสีแวววาวโดยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูงสุด 35%

และใช้หมึกพิมพ์

ที่ผลิตจากวัตถุดิบธรรมชาติ

เนื้อหมึกผลิตจากถั่วเหลือง และผงหมึกผลิตจากสีของหินตามธรรมชาติ

คำนำสำนักพิมพ์

(พ.ศ. 2564)

ย้อนกลับไปเมื่อประมาณสิบกว่าปีที่แล้ว ที่พวกเราสำนักพิมพ์พริมาyard ได้มีโอกาสจัดพิมพ์ชุดหนังสือของ OSHO 3 เล่มแรก ประกอบไปด้วย “สปาอารมณ์” (Emotional Wellness) “ดีไซน์รัก” (Being in Love) และ “พลิกมุมใหม่เข้าใจชีวิต” (The Book of Understanding) ในช่วงเวลานั้น เชื่อว่ามีคนไทยน้อยคนนักที่จะรู้จักว่า OSHO คือใคร (นอกเสียจากนักอ่านบางท่านที่ได้เคยอ่านผลงานหนังสือชุดแรกๆ ของเขา ไม่ว่าจะในนามของ OSHO หรือไล่เรียงย้อนไปถึงสมัยที่เขายังใช้ชื่อเดิมว่า “ภาควิน ศรีวิชัย”) การเข้าถึงปรัชญาและแนวคิดของ OSHO ผ่านหนังสือ 3 เล่มนี้ นับได้ว่าเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ และแหวกแนวจากสิ่งที่คนไทยคุ้นชิน เพราะหลายประเด็น หลากแนวคิด ในมิติต่างๆ ของชีวิต ที่เราเคยเข้าใจเคยเรียนรู้มา... OSHO มักจะชวนให้ทบทวนและนำพาพลิกกลับไปสู่มุมมองใหม่ ด้วยถ้อยคำที่ตรง ชัด และกระตุกความคิดเราได้ในทันที... โดยเบื้องลึกของถ้อยคำเหล่านั้น ล้วนอยู่บนพื้นฐานของการภาวนา อันเป็น “แก่นแท้สู่อิสรภาพ” ที่ OSHO ตั้งใจจะบอกกับทุกคน

โดยเฉพาะเรื่องของ “ความรัก” เรื่องสำคัญที่ OSHO กล่าวฟันธงว่าคนส่วนใหญ่มักมีความเข้าใจผิดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่จะเรียกแบบนี้ก็ไม่ถูกเสียทีเดียว เพราะ OSHO บอกกับเราว่า ความรักที่แท้จริง ไม่ได้มาจากความเข้าใจ แต่มันเป็นเรื่องของ “สภาวะภายใน” ที่ถูกปิดไว้มาช้านาน และรอการเปิดให้เห็นว่าจริงๆ แล้ว ความรักจะต้องมาพร้อม “อิสรภาพ” ไม่ได้มาพร้อมกับการครอบครอง การคาดหวัง การเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ การหึงหวง การปิดกั้นและการมีกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ล้วนเป็นวังวนของความทุกข์ ความเบื่อหน่าย และการแยกทาง

หนังสือ “ดีไซน์รัก” จึงเป็นหนังสือร่วมสมัย ที่เต็มเปี่ยมและครบทุกอรรถรสของ “ความรัก” ในมุมมองที่ยังคงสดใหม่อยู่เสมอ... ซึ่ง OSHO นำเสนอผ่านการบรรยายด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมา ผสมเรื่องเล่ามุกตลกที่ชวนให้คิดแบบสนุกๆ

และนำเข้าสู่พื้นฐานการภาวนาในแบบที่คุณไม่จำเป็นต้องตั้งตัวแต่อย่างใด... ซึ่งตลอดเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา แม้หนังสือเล่มนี้จะถูกจำหน่ายหมดไปนานแล้ว แต่ก็ยังมีผู้อ่านจำนวนมากถามหาโดยตลอด จนกลายเป็นหนังสือหายากไปโดยปริยาย

ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงมีความตั้งใจที่จะหยิบหนังสือเล่มนี้มาทำใหม่อีกครั้ง เพื่อผู้อ่านยุคใหม่ที่กำลังค้นหาคำตอบ ค้นหา นิยามของความรัก ซึ่งเราอาจให้นิยามเปลี่ยนไปตามแต่บริบทและสภาพสถานการณ์ในช่วงเวลานั้นๆ แต่ก็ยังไม่กระจ่างใจในความรักได้อย่างถ่องแท้เสียที

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ “ดีไซน์รัก” เล่มนี้จะสามารถเป็นไกด์นำทางคุณผู้อ่านไปสู่สิ่งที่กำลังค้นหาคำตอบ และทำให้คุณสามารถ “ออกแบบความรัก” ในแบบของคุณเอง บนเส้นทางแห่งการตื่นรู้ เส้นทางแห่งอิสรภาพ ได้ในที่สุด

สำนักพิมพ์พริมาyard

สารบัญ

บทนำ : ความรักคืออะไร

7

ส่วนที่ 1 : การเดินทางจากการเป็น “ฉัน” ไปสู่การเป็น “เรา”

20

- เข้าใจในธรรมชาติของความรักและการเอาใจใส่ดูแล
- ก้าวข้ามความต้องการที่จะพึ่งพิงและครอบงำ :
เจาะทะลุเปลือกของอัตตาตัวตน (อีโก้)
- ชีวิตและความรักที่เป็นธรรมชาติ
- เปลวเทียนแห่งการตื่นรู้

21

22

31

44

ส่วนที่ 2 : ความรักคือสายลม จงใช้อารมณ์รักใคร่ให้เต็มที่

48

- ความคิดไร้สาระที่อยู่ในหัว
- ความรักสร้างความไม่เข้าใจและทำให้เจ็บปวด
- แร่ดั่งดุดและชั่วที่อยู่ตรงข้าม
- ถึงเวลาออกมาจากขมรมคนซีเหงา
- คู่รัก หรือ คู่กัด?
- ความรักและศิลปะของการไม่กระทำ

50

72

99

112

145

185

ส่วนที่ 3 : จากการข้องเกี่ยวมาเป็นการเกี่ยวพัน - ความรักในฐานะ ที่เป็นการดำรงอยู่

212

- “ความรัก” เป็นคำกริยา
- คำแนะนำเรื่องการใช้ชีวิตคู่ :
เคล็ดลับสำหรับชีวิตและเพื่อการพัฒนาความรัก
- มีแต่ความรักเท่านั้นที่คงอยู่ได้

214

221

245

บทนำ : ความรักคืออะไร

มันอาจจะฟังดูแปลกดีที่เราเริ่มต้นด้วยคำถามนี้ ทั้งๆ ที่ตามธรรมชาติแล้วทุกคนน่าจะรู้ว่าอะไรคือความรัก แต่ในความเป็นจริงแล้วน้อยคนนักที่จะรู้ว่าแท้จริงแล้วความรักคืออะไร ความรักที่แท้จริงเป็นประสบการณ์ที่พบได้ยากยิ่งแน่นอนละ มันเป็นสิ่งที่เราพูดถึงกันตลอดเวลา ในหนังสือหลายเล่มก็สาธยายเรื่องนี้ มีเพลงมากมายที่พรรณนาเรื่องความรัก ท่านจะเห็นมันอยู่ในรายการโทรทัศน์ วิทยู และในนิตยสาร จนเกิดเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เพื่อที่จะได้ทำให้ท่านเข้าใจว่าอะไรคือความรัก มีคนจำนวนมากทีเดียวที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมนี้เพื่อที่จะทำให้คนเข้าใจว่าความรักคืออะไร ทว่าความรักก็ยังคงเป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยากยิ่งเช่นเคย ทั้งๆ ที่มันควรจะเป็นสิ่งที่รู้จักกันดีมากที่สุด

มันคล้ายๆ กับการที่มีคนมาถามว่า “อาหารคืออะไร” ท่านคงจะประหลาดใจถ้ามีใครมาตั้งคำถามนี้กับท่าน มีแต่คนที่ไม่เคยลิ้มรสอาหารมาก่อนเลยเท่านั้นถึงจะตั้งคำถามเช่นนี้ขึ้นมาได้ และมันก็เป็นเช่นเดียวกันกับการตั้งคำถามที่ว่า “ความรักคืออะไร” นั่นแหละ

ความรักเปรียบได้กับอาหารทางด้านจิตวิญญาณ เป็นเพราะท่านไม่เคยลิ้มรสมัน จิตวิญญาณของท่านไม่เคยได้สัมผัสกับความรักมาก่อนเลย ท่านไม่รู้รสชาติของมัน ท่านจึงตั้งคำถามเช่นนั้น ร่างกายของท่านได้รับสารอาหาร ดังนั้นมันจึงสามารถดำเนินต่อไปได้ แต่จิตวิญญาณของท่านไม่ได้รับอาหารที่เรียกว่าความรัก ดังนั้นมันจึงเหี่ยวเฉา กำลังเข้าสู่ความตาย หรือบางทีมันอาจจะยังไม่ได้เกิดด้วยซ้ำไป

ตอนที่พวกเราเกิดมานั้น พวกเราเกิดมาพร้อมกับความสามารถที่จะรู้รักและรัก รัก เด็กแต่ละคนเกิดมาพร้อมกับความรักที่ท่วมท้น พวกเขารู้ดีว่ามันคืออะไร ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องไปอธิบายให้เด็กฟังว่าความรักคืออะไร แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นมาก็เพราะว่าผู้ที่ป้อนนมไม่เข้าใจว่าความรักคืออะไร ไม่มี

เด็กคนไหนมีพ่อแม่ที่เข้าใจความหมายของคำว่ารักแท้ เป็นพ่อแม่ที่เด็กๆ ควรจะมี แต่พ่อแม่ที่วุ่นไม่มีอยู่จริงบนโลกใบนี้ และเมื่อถึงเวลาตอนที่เด็กเหล่านี้ต้องมาเป็นพ่อแม่ พวกเขาสูญเสียความสามารถที่จะรักนี้ไปด้วยเช่นกัน

ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับหมู่บ้านในหุบเขาเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งทารกทุกคนที่เกิดมาแล้วจะตาบอดตั้งแต่อายุยังไม่ครบสามเดือน มันเป็นชุมชนเล็กๆ ที่มีแสงวันเป็นพาหะสำคัญที่ทำให้เกิดโรคติดเชื้อในดวงตาจนคนทั้งชุมชนต่างก็พากันตาบอดไปตามๆ กัน ตอนแรกนั้นเด็กทุกคนเกิดมาด้วยดวงตาที่ปกติ แต่ภายในสามเดือนแสงวันเหล่านั้นก็ทำให้พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นคนตาบอด ช่วงเวลาต่อมาเด็กเหล่านั้นอาจถามว่า “ดวงตาคืออะไร ท่านหมายความว่าอะไร เมื่อท่านใช้คำว่า ‘ดวงตา’ สายตาคืออะไร การเห็นคืออะไร ท่านหมายถึงอะไร” พวกเขาสามารถถามเช่นนั้นได้ เด็กเหล่านั้นเกิดมาพร้อมกับการมองเห็น แต่พวกเขาได้สูญเสียมันไปในช่วงเวลาที่เขาเติบโตขึ้นมา

สิ่งที่เกิดขึ้นกับความรักก็เป็นเช่นเดียวกัน เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับความรักที่เต็มเปี่ยม ท่วมท้น ไหลล้น เด็กทุกคนเกิดมาเป็นสิ่งที่เรียกว่าความรัก พวกเขาไม่สามารถแยกตัวออกจากความรักได้ ความรักเป็นตั้งเนื้อหนังของพวกเขaley ที่เดียว ผู้ที่เป็นพ่อแม่ไม่สามารถให้ความรักแก่พวกเขาได้ พ่อแม่แค่แก้ปัญหาที่ค้างคามาก็ถือว่ามากพอแล้ว พ่อแม่ไม่รู้วิธีที่จะให้ความรักแก่พวกเขา พ่อแม่ทำได้แค่เสแสร้งหรือทำไปตามหน้าที่เท่านั้น พวกเขาอาจจะพูดถึงมันบ่อยๆ พวกเขาอาจจะพูดว่า “พ่อแม่รักลูกมากนะ” แต่สิ่งที่พวกเขาทำจริงๆ อาจเป็นไปได้ตรงกันข้าม ดูจากพฤติกรรมของพวกเขาสี ดูจากสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติต่อลูกๆ สีนี้มันเป็นการดูถูกกันชัดๆ ไม่มีการให้ความนับถือ ไม่มีพ่อแม่คนไหนให้ความนับถือลูกๆ มีใครเคยให้ความนับถือเด็กๆ บ้างไหม ไม่มีใครคิดว่าเด็กเป็นคนด้วยซ้ำไป ส่วนใหญ่มองว่าเด็กเป็นปัญหา ถ้าเขาอยู่เงียบๆ ได้เขาก็เป็นเด็กดี ถ้าเขาไม่สงบหรือก่อความเสียหายก็จะได้ชื่อว่าเป็นเด็กดี เพียงแค่เขาหลีกเลี่ยงไปให้พ้นทางของพ่อแม่เท่านั้น นั่นก็จะเป็นการดีมาก นั่นเป็นสิ่งที่เด็กควรจะเป็น แต่อย่าได้พูดเรื่องการให้ความเคารพนับถือหรือเรื่องความรักเลย

พ่อแม่เองก็ไม่เคยรู้จักว่าความรักคืออะไร ภรรยาไม่เคยรักสามี สามีไม่เคยรักภรรยา ไม่มีความรักเกิดขึ้นระหว่างพวกเขา สิ่งที่เขาทำแทนที่คือการแสดงอำนาจบาตรใหญ่ ต้องการจะอยู่เหนือกว่า ต้องการจะเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ หึงหวง อิจฉาริษยา และสิ่งต่างๆ นานาที่ถือว่าเป็นพิษร้ายที่เข้ามาทำลายความรัก มันก็เหมือนกับยาพิษที่ทำลายการมองเห็นของท่าน การเป็นเจ้าข้าวเจ้าของและความหึงหวง อิจฉาริษยา เป็นยาพิษที่เข้ามาทำลายความรักของท่าน

ความรักเป็นดอกไม้ที่แสนจะบอบบาง ต้องมีการปกป้อง ต้องให้ความแข็งแรง ต้องหมั่นรดน้ำ ทำเช่นนั้นมันถึงจะทนทานได้ ในทำนองเดียวกันความรักของเด็กก็บอบบางมากเช่นกัน ตามธรรมชาติแล้ว เด็กเป็นสิ่งที่บอบบางมาก ร่างกายของเขาบอบบาง ท่านคิดหรือไม่ว่าถ้าปล่อยให้เด็กอยู่ด้วยตัวเขาเอง เขาจะมีชีวิตรอดมาได้หรือ เพียงแค่คิดก็จะเห็นว่าเด็กนั้นไม่สามารถช่วยตนเองได้เลย ถ้าทิ้งเด็กไว้ให้อยู่ตามลำพัง เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะรอดชีวิตมาได้ เขาจะต้องตาย และนั่นคือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับความรัก เราได้ทิ้งความรักไว้ตามลำพัง ทิ้งขว้างอย่างไม่ใส่ใจดูแล

พ่อแม่กลายเป็นรักไม่เป็น พวกเขาไม่รู้ว่าความรักคืออะไร พวกเขาไม่ได้เลื่อนไหลไปกับความรัก เพียงแค่ลองนึกถึงพ่อแม่ของท่านสิ และโปรดจำไว้ให้ดี ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวโทษพวกเขาและพูดว่าพวกเขาจะต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ พวกเขาเองก็ตกเป็นเหยื่อเช่นนี้นมาก่อน พ่อแม่ของพวกเขาที่เป็นเช่นนี้นมาก่อน และมันคงจะตกทอดเป็นเช่นนี้มานานแล้ว... ท่านอาจจะย้อนกลับไปในช่วงเวลาของอดัม อีฟ และพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่เป็นเสมือนพระบิดา! เห็นไหมว่าแม้แต่พระเจ้าเป็นเจ้า (พระบิดา) ก็ยังไม่ให้ความนับถือในตัวอดัมและอีฟเลย นั่นเป็นต้นเหตุตั้งแต่แรกเริ่มเลยที่เดียวที่พระเจ้าก็เอาแต่ออกคำสั่งบังคับพวกเขาว่า “เจ้าจงทำสิ่งนี้” และ “อย่าได้ทำสิ่งนั้น” พระองค์เป็นผู้เริ่มต้นทำในสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระแบบเดียวกันกับที่พ่อแม่ทั้งหลายทำกันเป็นประจำ เช่นคำพูดที่ว่า “อย่ากินผลไม้จากต้นไม้” และเมื่ออดัมกินผลไม้ นั้น พระบิดาก็โกรธมาก ถึงกับขับไล่อดัมและอีฟออกจากสวรรค์เลยทีเดียว

การไล่ลูกออกจากบ้านจึงถือกำเนิดขึ้นมานับแต่บัดนั้น จะเห็นได้ว่าพ่อแม่

แต่ละคนมักจะขู่ลู่อยู่เสมอว่าจะไล้ให้ออกจากบ้านไป ชับไล่ส่งพวกเขา “ถ้าลูกไม่เชื่อฟัง ถ้าลูกทำตัวไม่ดี ลูกจะถูกไล้ให้ออกจากบ้าน” เป็นธรรมชาติอยู่แล้ว ที่เด็กจะกลัวการถูกไล้ให้ออกจากบ้าน ให้ไปเผชิญกับความเลวร้ายในชีวิต ด้วยเหตุนี้พวกเขาจำเป็นต้องประนีประนอม ต้องยินยอมและเรียนรู้ที่จะ “พลี” วิธีที่จะ “จัดแจง” ตัวเอง ถึงแม้ว่าเขาเองไม่ต้องการจะยอม แต่ถ้าแม่บอกว่าถ้าต้องการกินนมก็ต้องยอม เขาก็จำเป็นต้องยอม มันเป็นเรื่องการเมืองซัดๆ นี่คือจุดอุบัติของ เกมการเมือง

ลึกลงไปในตัวเด็กแล้วเขาเริ่มไม่พอใจในตัวพ่อแม่ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเขาไม่ได้รับความนับถือใดๆ ลึกลงไปเขาจะรู้สึกหงุดหงิดไม่พอใจ เพราะพ่อแม่ไม่ได้รักเขาในสิ่งที่เขาเป็น เขาถูกคาดหวังให้ต้องทำอะไรบางอย่างตามที่พ่อแม่ต้องการ แล้วเขาจึงจะได้รับรางวัลที่มาในนามของความรัก เป็นความรักที่ได้มาจากการตั้งเงื่อนไข เขาไม่ได้มีคุณค่าอะไรในสิ่งที่เขาเป็น สิ่งแรกที่เขาต้องทำคือการสร้างคุณค่าอะไรบางอย่างขึ้นมาก่อน แล้วเขาจึงจะได้รับความรักจากพ่อแม่เป็นการตอบแทน ดังนั้นเพื่อที่จะสร้าง “คุณค่า” เหล่านี้ขึ้นมา เด็กต้องเรียนรู้ที่จะทำตัวเป็นของปลอม เขาเริ่มสูญเสียคุณค่าที่แท้จริงที่มีอยู่ในตัวเองไป ความนับถือในตัวเองที่เคยมีเริ่มอันตรธานหายไป ไม่ช้าไม่นานเขาก็มีแต่ความรู้สึกผิดที่อยู่ภายใน

หลายครั้งเด็กๆ มักจะมีความคิดเกิดขึ้นในใจว่า “นี่เป็นพ่อแม่จริงๆ ของเรา หรือเปล่านะ เป็นไปได้ไหมว่าพวกเขาอาจจะรับเรามาเลี้ยงไว้ พวกเขาอาจจะไม่ต้องการให้เรารู้ ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้รักเราเลย” มีเป็นพันๆ ครั้งที่เด็กเห็นความโกรธในดวงตาของพ่อแม่ ความโกรธที่น่ารังเกียจปรากฏบนใบหน้าของผู้ที่เป็นพ่อแม่ ที่แยกว่ำนั่นก็คือเป็นเรื่องที่มาจากสาเหตุที่เล็กน้อยมาก พวกเขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมพ่อแม่จึงโกรธมากขนาดนี้ทั้งที่เป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน ดูมันไม่สมเหตุสมผลเลย เพียงแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น แต่พ่อแม่กลับเดือดดาลมากแทบไม่น่าเชื่อเลย มันไม่ยุติธรรมเลย! แต่เขาก็ต้องยอมแพ้ ต้องยอมก้มหัวให้ ต้องยอมรับอย่างจำใจ ไม่ช้าไม่นาน ความสามารถในการรักของพวกเขาที่สูญสิ้นไปตามกาลเวลา

ความรักจะงอกงามได้ก็แต่ในท่ามกลางความรักเท่านั้น ความรักต้องการสภาพแวดล้อมที่พรั่งพร้อมไปด้วยความรัก นั่นเป็นสิ่งที่พื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญที่สุด มีแต่ในสภาพแวดล้อมที่พรั่งพร้อมไปด้วยความรักเท่านั้นที่ความรักจะเติบโตได้ มันต้องอาศัยการเดินที่เป็นจังหวะเดียวกันรายล้อมรอบตัวมัน หากแม่ของท่านนั้นเปี่ยมไปด้วยความรัก หากพ่อของท่านนั้นเปี่ยมไปด้วยความรัก ไม่ใช่แค่กับลูกๆ เท่านั้น หากพ่อแม่ของท่านเปี่ยมไปด้วยความรักที่มีต่อกันและกัน หากบรรยากาศที่บ้านของท่านเต็มไปด้วยการไหลเลื่อนของความรัก เด็กก็จะรู้จักใช้ชีวิตและดำรงอยู่ด้วยความรัก พวกเขาจะไม่ตั้งคำถามว่า “ความรักคืออะไร” เพราะพวกเขารู้จักมันมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว มันเป็นพื้นฐานในการดำรงอยู่ของพวกเขา

แต่สิ่งที่กล่าวมานี้หาใช่สิ่งที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปไม่ จะเรียกว่าเป็นโชคร้ายก็ว่าได้ เพราะมันไม่ค่อยได้เกิดขึ้นเลย เด็กๆ เรียนรู้วิธีทางดังกล่าวจากพ่อแม่ของพวกเขา จากการดูคำจู้จี้ของพ่อแม่ จากความขัดแย้งของพ่อแม่ ถ้าไม่เชื่อท่านก็ลองสังเกตตัวท่านดูสิ ถ้าท่านเป็นผู้หญิง ลองเฝ้าดู แล้วท่านจะเห็นว่าท่านทำเช่นเดียวกันกับที่แม่ของท่านเคยแสดงอาการ ลองเฝ้าดูตัวท่านเองตอนที่ท่านอยู่กับเพื่อนชายหรือสามีของท่าน ท่านทำอะไรไปบ้าง ท่านทำเหมือนกับที่แม่ของท่านทำหรือเปล่า ถ้าท่านเป็นผู้ชาย ก็ให้เฝ้าดูว่าท่านทำอะไรไปบ้าง ท่านไม่ได้ทำตัวเหมือนกับที่พ่อของท่านทำหรือหหรือ ท่านไม่ได้ทำสิ่งที่ไร้สาระแบบเดียวกันกับที่เขาเคยทำหรือหหรือ ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ท่านเคยแปลกใจว่า “พ่อของฉันทำแบบนี้ไปได้อย่างไร” พอมาถึงตอนนี้ท่านก็ทำไปในแบบเดียวกัน ผู้คนมักจะทำตามกัน เลียนแบบกัน ท่านเองก็ทำตามพ่อแม่ของท่าน สิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องถูกกำจัดไป ไม่เช่นนั้นท่านจะไม่มีความรู้จักรักว่าความรักคืออะไร ไม่เช่นนั้นแล้วท่านจะยังคงทำเลียนแบบไปอย่างผิดๆ

ข้าพเจ้าไม่สามารถระบุชัดเจนไปได้ว่าความรักคืออะไร เพราะความรักไม่ใช่สิ่งที่นิยามได้ มันไม่ใช่สิ่งที่จะให้ความหมายที่ตายตัวได้ เช่นเดียวกันกับคำว่า การเกิด การตาย พระเจ้า หรือการภาวนา มันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดความหมายได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถนิยามมันได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่า “นี่คือ

ความรัก” ข้าพเจ้าไม่สามารถหยิบบันทึกขึ้นมาแสดงแก่ท่านได้ มันไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่มองเห็นได้ มันไม่สามารถนำมาตัดเพื่อวิเคราะห์ศึกษาหรือจำแนกแยกแยะได้ มันต้องอาศัยสิ่งที่เป็นประสบการณ์ตรงเท่านั้น ท่านต้องผ่านประสบการณ์นั้นด้วยตัวเอง ท่านจึงจะรู้ว่ามันเป็นอะไร ที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้ก็แค่เพียงแสดงวิถีทางที่จะทำให้ท่านสามารถสร้างประสบการณ์ความรักให้เกิดขึ้นกับตัวท่านเท่านั้น

แต่สิ่งที่ท่านจำเป็นต้องทำเป็นอันดับแรกก็คือท่านจะต้องกำจัดพ่อแม่ของท่านให้ได้ก่อน ที่พูดไปเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าให้ท่านเลิกเคารพนับถือพ่อแม่ของท่าน เปล่าเลย ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น แน่นอน ข้าพเจ้าไม่ได้บอกให้ท่านกำจัดพ่อแม่ที่เป็นตัวตนร่างกาย ข้าพเจ้าต้องการจะบอกว่าท่านจำเป็นต้องกำจัดพ่อแม่ที่เป็นเสียงที่ดังอยู่ข้างในตัวท่าน เป็นสิ่งที่ท่านถูกโปรแกรมไว้ เป็นเสียงบันทึกเทปที่อยู่ภายในตัวท่าน จงกำจัดมันให้สิ้นซาก แล้วท่านก็จะประหลาดใจ เมื่อท่านกำจัดพ่อแม่ของท่านจากสิ่งที่ดำรงอยู่ภายในได้แล้ว ท่านจะรู้สึกเป็นอิสระ และนั่นจะเป็นครั้งแรกที่ท่านรู้สึกได้ถึงความเมตตาที่พ่อแม่มีให้ท่าน ไม่เช่นนั้นแล้ว ท่านจะยังคงรู้สึกไม่พอใจ ชื่นเคืองพ่อแม่ของท่านอยู่ตลอดเวลา

คนทุกคนมักรู้สึกชื่นเคืองไม่พอใจพ่อแม่อยู่ตลอดเวลา ท่านจะไม่ชื่นเคืองใจได้อย่างไร ก็ในเมื่อพวกเขาได้สร้างความเสียหายให้แก่ท่านค่อนข้างมาก พวกเขาสร้างความเสียหายให้ท่านโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไป พวกเขาอยากให้ท่านได้แต่สิ่งดีๆ ให้ท่านได้มีชีวิตที่ดี แล้วนี่พวกเขาทำอะไรไปบ้าง แค่ว่าเพียงความต้องการของพวกเขา แล้วสิ่งต่างๆ จะเกิดขึ้นหรือ มันไม่เป็นเช่นนั้นหรอก ถึงพวกเขาจะปรารถนาดี แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเขาปรารถนาดี นี่เป็นความจริงอย่างที่สุด ไม่มีข้อสงสัยเลยแม้แต่น้อย พ่อแม่ทุกคนล้วนต้องการให้ลูกๆ มีความสุขในชีวิต มีแต่ความเบิกบานใจ แต่พวกเขาทำอะไรได้บ้าง ตัวพวกเขาเองนั้นไม่มีความสุข สนุกสนาน เบิกบานใจเลย พวกเขาทำตัวไม่ต่างอะไรจากหุ่นยนต์ จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม พวกเขาสร้างแต่บรรยากาศที่จะทำให้ลูกๆ ของพวกเขาเป็นหุ่นยนต์ไปภายในไม่ช้า

ถ้าท่านต้องการจะดำรงอยู่อย่างมนุษย์ไม่ใช่เครื่องจักร ท่านต้องกำจัดพ่อแม่ของท่าน และท่านต้องหมั่นสังเกตการณ์ ใช้ มันเป็นงานที่ยากลำบาก เป็นงานที่น่าเบื่อ ท่านไม่สามารถทำได้อย่างทันทีทันใด ท่านต้องใช้ความระมัดระวังค่อนข้างมาก จงหมั่นเฝ้าดู และเมื่อท่านเห็นว่าแม่ของท่านอยู่ที่นั่น กำลังทำงานผ่านตัวท่าน จงหยุดการกระทำนั้นเสีย ออกจากการกระทำเช่นนั้น จงหันไปทำสิ่งใหม่ สิ่งที่ท่านรู้ว่าแม่ของท่านจะไม่ทำเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น แฟนท่านกำลังขายตามองดูสาวอื่นด้วยความชื่นชม ให้ท่านเฝ้าดูว่าท่านทำอะไร ท่านกำลังทำสิ่งเดียวกันกับที่แม่ของท่านทำตอนที่พอมองสาวอื่นอย่างชื่นชมหรือเปล่า ถ้าท่านทำเช่นนั้น ท่านจะไม่มีความรู้จักรักว่าความรักคืออะไร ท่านทำได้เพียงแค่การทำให้ซ้ำๆ ในแบบเดียวกันกับที่แม่ของท่านเคยทำ มันเป็นการทำในแบบเดียวกัน ต่างกันก็แต่เพียงตัวผู้แสดงเท่านั้น มันเป็นการทำให้ซ้ำๆ เป็นเรื่องน่าเบื่อแบบเดิมๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า จงอย่าได้ทำตัวเป็นคนทีลอกเลียนแบบเลย จงไปให้ไกลจากตรงนั้น จงหันไปทำสิ่งใหม่ๆ ทำบางสิ่งบางอย่างที่แม่ของท่านไม่มีทางจะทำเช่นนั้น ทำสิ่งใหม่ๆ ที่พ่อของท่านไม่เคยนึกฝันมาก่อน ท่านจะต้องนำความใหม่นี้มาสู่การดำรงอยู่ของท่าน แล้วความรักของท่านก็จะเริ่มเลื่อนไหล

ดังนั้นสิ่งสำคัญอันดับแรกสุดก็คือท่านต้องกำจัดพ่อแม่ของท่านก่อน

สิ่งสำคัญอันดับที่สองก็คือผู้คนมักคิดว่าพวกเขาสามารถรักได้ก็ต่อเมื่อพวกเขาพบคนที่คู่ควรเท่านั้น มันช่างเป็นเรื่องที่ไร้สาระสิ้นดี! ไม่มีหรือคนที่ว่านี้คนที่คิดว่าจะรักได้ก็ต่อเมื่อได้พบกับชายที่สมบูรณ์แบบหรือหญิงที่สมบูรณ์แบบ มันช่างไร้สาระจริงๆ! ท่านไม่มีทางจะได้พบกับคนเช่นนั้นหรอก ผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบและผู้ชายที่สมบูรณ์แบบนั้นไม่มีอยู่จริงหรือ หรือว่าถ้าพวกเขามีอยู่จริง พวกเขาก็จะไม่มาสนใจในความรักของท่านหรอก พวกเขาคงจะไม่สนใจในสิ่งที่ท่านองนี้หรอก

ข้าพเจ้าได้ยินเรื่องราวของชายคนหนึ่งที่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นโสดตลอดทั้งชีวิตของเขา เขาได้แต่ค้นหาผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบ เมื่อเขา

อายุเจ็ดสิบปี มีคนถามเขาว่า “ท่านได้ท่องเที่ยวไปทั่ว จากนิวยอร์ก ไปกรุงมานู จากกรุงมานูไปโรม จากโรมไปลอนดอน ท่านได้แต่ ค้นหา ท่านไม่พบผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบแม้แต่คนเดียวเลยหรือ”

ด้วยน้ำเสียงที่คร่ำครวญ ชายชราพูดว่า “ข้าเคยได้พบครั้งหนึ่ง ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ข้าได้พบกับผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบคนหนึ่ง”

ผู้ที่ตั้งคำถามถามต่อว่า “แล้วเกิดอะไรขึ้นล่ะ ทำไมท่านถึง ไม่แต่งงานกับหล่อน”

ชายชราพูดอย่างน่าสงสารว่า “จะทำอะไรได้ละ หล่อนเอง ก็กำลังมองหาชายที่สมบูรณ์แบบอยู่เช่นกัน”

โปรดจำไว้ว่า สำหรับชีวิตของคนที่สมบูรณ์แบบนั้น ความต้องการในเรื่อง ความรักของพวกเขาจะไม่ใช้แบบเดียวกันกับความต้องการในเรื่องความรัก ของท่าน มันจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

หากท่านไม่เข้าใจแม้แต่ในเรื่องความรักที่เป็นไปได้สำหรับท่าน ท่านก็จะ ไม่เข้าใจความรักที่เกิดขึ้นกับพระพุทธเจ้า หรือความรักที่เลื่อนไหลจากเหล่าจื๊อ ไปยังตัวท่าน ท่านจะไม่สามารถเข้าใจมันได้

เรื่องแรกสุดที่ท่านจะต้องเข้าใจก็คือ ความรักเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ท่านต้องเข้าใจในธรรมชาติก่อนที่จะเข้าใจเรื่องการเปลี่ยนผ่าน ส่วนเรื่อง ที่สองที่ท่านต้องจำไว้ให้ตึก็คืออย่าพยายามค้นหาผู้ชายที่สมบูรณ์แบบหรือผู้หญิง ที่สมบูรณ์แบบ เพราะความคิดเช่นนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่าถ้าท่านหาผู้ชาย ที่สมบูรณ์แบบ หรือผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบไม่พบ ท่านก็ไม่มีทางมีความสุข ด้วย เหตุนั้นท่านจึงได้แต่ค้นหาหาความสมบูรณ์แบบ และเมื่อท่านหามันไม่พบ ท่าน ก็เลยไม่มีความสุข

การที่คนเราจะเลื่อนไหลและงอกงามในความรักได้ไม่จำเป็นต้องอาศัย ความสมบูรณ์แบบ ความรักไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องของอีกฝ่ายหนึ่ง คนที่เปี่ยม ไปด้วยความรักก็แค่เพียงรักออกไปเท่านั้น มันก็เหมือนกับคนที่มีความสุข อยู่ แล้ว

หายใจ ต็ม กิน และนอนเท่านั้น มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ คนที่มีชีวิตจริงๆ คนที่เปี่ยม ไปด้วยความรัก ก็แค่เพียงรักออกไป ท่านจะไม่มาพูดว่า “นอกเสียจากว่าจะมีอากาศ ที่สมบูรณ์แบบ ไร้มลภาวะ ไม่เช่นนั้นแล้วข้าก็จะไม่หายใจ” ท่านคงจะยังหายใจ ต่อไป แม้ท่านอยู่ในลอสแอนเจลิส ท่านก็จะหายใจไปเรื่อยๆ ในมุมไบ ท่านก็จะ หายใจไปตลอดเวลาในทุกหนทุกแห่ง แม้ในที่ที่อากาศมีมลภาวะ มีมลพิษ ท่าน ก็จะหายใจไปเรื่อยๆ! ท่านไม่สามารถเลือกว่าจะไม่หายใจเพียงเพราะว่าอากาศ ไม่ได้เป็นไปดังที่ท่านต้องการให้เป็น ถ้าท่านหิวโซ ท่านก็จะกินสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม กลางทะเลทราย ถ้าท่านกำลังจะตายเพราะความ กระหายน้ำ ท่านจะดื่มทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านคงจะไม่ยืนกรานว่าข้าจะดื่มน้ำอัดลม น้ำอะไรก็ได้ เครื่องดื่มอะไรก็ได้ แม้แต่น้ำที่สกปรกก็ตาม เคยได้ยินไหมที่คนดื่ม ปัสสาวะของตนเองได้ตอนที่คนกำลังจะตายเพราะความกระหาย เขาจะไม่เกี่ยง ว่ามันเป็นน้ำอะไร คนจะดื่มทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อจะดับกระหาย ในทะเลทราย เคยได้ยินไหมเรื่องการฆ่าอูฐเพราะต้องการจะดื่มน้ำ น้ำที่กักเก็บไว้ในตัวอูฐ ถึงแม้ พวกเขาจะรู้ว่าถ้าไม่มีอูฐ พวกเขาก็ต้องเดินทางด้วยเท้าเป็นระยะทางไกลหลายๆ ไมล์ในทะเลทราย แต่พวกเขากำลังกระหายน้ำอย่างมาก สิ่งสำคัญอันดับแรกสุด ก็คือน้ำ ไม่เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะตาย แล้วจะให้อูฐมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร เพื่อบรรทุก ศพพวกเขาเข้าไปในเมืองนะหรือ

ผู้ที่มีชีวิตและเปี่ยมไปด้วยความรักก็เพียงรักออกไปเท่านั้น ความรักเป็นไป ได้เองตามธรรมชาติ

ดังนั้นเรื่องที่สองที่จะต้องระวังก็คือ อย่าได้ถามหาความสมบูรณ์แบบ ไม่เช่นนั้นแล้วท่านจะไม่พบการเลื่อนไหลของความรักในตัวท่าน ในทางกลับกัน ท่านจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่น่ารัก ผู้ที่ร้องหาความสมบูรณ์แบบเป็นผู้ที่ไม่น่ารัก วิกลจริต แม้ว่าพวกเขาจะสามารถหาคนรักได้ แต่พวกเขาก็จะร้องหาแต่ความสมบูรณ์แบบ แล้วความรักของพวกเขาจะถูกทำลายไปเพราะการเรียกร้องเหล่านั้น

เมื่อใดก็ตามที่ผู้ชายกับผู้หญิงรักกัน สิ่งก็ตามมาก็คือการเรียกร้อง เพียง เพราะว่าคุณชายรักผู้หญิง ฝ่ายหญิงเริ่มเรียกร้องว่าคุณชายจะต้องทำตัวให้สมบูรณ์แบบ

ทำราวกับเขาเป็นคนบาป! ตอนนี้เขาต้องสมบูรณ์แบบ ตอนนี้เขาต้องกำจัดข้อบกพร่องทั้งหลายที่เขาเฝ้าเพื่อผู้หญิงคนนี้ ตอนนี้เขาไม่สามารถเป็นคนธรรมดาได้อีกต่อไป เขาต้องทำตัวให้เหนือคนทั่วไป หรือไม่เขาก็ต้องทำตัวเป็นของปลอม เป็นของที่ไม่จริง หลอกลวง

โดยปกติแล้วการทำตัวเป็นคนที่เหนือคนธรรมดาไม่น่าใช่เรื่องง่าย ดังนั้นคนทั่วไปจึงเลือกที่จะเป็นพวกที่หลอกลวง พวกเขาเริ่มเสแสร้ง แสดงละคร และเล่นเกมระหว่างกัน คนจำนวนมากเล่นเกมระหว่างกันโดยอ้างว่าเป็นเรื่องความรัก ดังนั้นเรื่องที่สองที่จะต้องจดจำไว้ให้ตึกก็คืออย่าได้ร้องหาความสมบูรณ์แบบเลย ท่านไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องอะไร ไม่ว่าจากใครก็ตาม ถ้ามีใครบางคนรักท่าน ก็จงขอบคุณเขา แต่อย่าได้เรียกร้องอะไรเลย เพราะจริงๆ แล้วเขาไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้องรักท่าน การที่เขารักท่าน มันคือปาฏิหาริย์ จงตื่นเต้นไปกับปาฏิหาริย์นั้น

แต่คนเรามักจะไม่ตื่นเต้นกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นี้ พวกเขาทำลายความเป็นไปได้ทั้งหมดของความรัก พวกเขาไม่ได้สนใจในความสุข ความเบิกบานของความรักมากนัก พวกเขาสนใจแต่สิ่งที่อยู่บนเส้นทางของเรื่องอัตตาตัวตน (อีโก้) เท่านั้น

จงใส่ใจในความเบิกบานของท่าน ใส่ใจให้เต็มที่ในความเบิกบานนั้น จงใส่ใจในความเบิกบานของท่านเท่านั้น สิ่งต่างๆ อย่างอื่นมันไม่สำคัญอะไร ความรักนั้นดำเนินไปเองตามธรรมชาติ เหมือนกับการที่ท่านหายใจ เมื่อท่านรักใคร จงอย่าได้เรียกร้อง ไม่เช่นนั้นแล้วท่านก็จะปิดประตูตั้งแต่เริ่มแรก อย่าได้คาดหวังอะไรเลย หากบางสิ่งบางอย่างเป็นไปได้ตามทางของท่าน ก็จงรู้สึกขอบคุณ แต่ถ้าไม่เป็นไปตามนั้นท่านก็ยอมรับมัน ท่านไม่สามารถคาดหวังให้มันเป็นไปตามใจของท่าน

เพียงแค่เฝ้าดูผู้คน มองดูสิว่าพวกเขาถือเอาบางอย่างว่าเป็นสิ่งที่พึงต้องได้ อย่างไรก็ตามบ้าง ภรรยาเตรียมอาหารให้ท่าน ท่านไม่เคยแม้แต่จะขอบคุณเธอเลย ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าท่านต้องแปลงเสียงคำขอบคุณของท่านออกมา แต่อย่างน้อยมันก็น่าจะอยู่ในสายตาของท่าน แต่ท่านไม่ได้สนใจ ท่านรับสิ่งเหล่านั้นเสมือนว่ามันเป็นสิ่งที่ท่านพึงจะได้รับอยู่แล้ว มันเป็นหน้าที่ของท่านอยู่แล้ว ใครบอกท่านละ

ว่ามันต้องเป็นเช่นนั้น

สามีของท่านออกไปทำงานหาเงิน ท่านไม่เคยขอบคุณเขา ท่านไม่รู้ซึ่งถึงบุญคุณเลย “นั่นเป็นสิ่งที่ผู้ชายจะต้องทำอยู่แล้ว” หากท่านมีความคิดเช่นนั้นแล้วความรักจะงอกงามได้อย่างไร ความรักต้องการบรรยากาศของความรัก ความรักต้องการบรรยากาศของการสำนึกคุณ บรรยากาศของความรู้สึกขอบคุณ ความรักต้องการบรรยากาศที่ปราศจากการเรียกร้อง บรรยากาศที่ปราศจากการคาดหวัง นี่เป็นเรื่องที่สองที่ท่านจะต้องจดจำไว้ให้ตึก

ส่วนเรื่องที่สามก็คือ ให้เริ่มความรักด้วยการให้ มากกว่าการคิดที่จะรับ ถ้าท่านให้ ท่านก็จะได้รับ ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้ แต่คนมักสนใจแต่การหยิบฉวยเพื่อให้ได้มา คนสนใจในเรื่องการรับและดูเหมือนจะมีความสุขที่จะต้องให้เลย เป็นการให้อย่างเสียไม่ได้ หรือให้เพื่อที่ความต้องการจะได้เท่านั้น พวกเขาทำมันเหมือนกับเป็นธุรกิจ เป็นการต่อรอง พวกเขาเฝ้าแต่ดูเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะต้องได้มากกว่าที่พวกเขาให้ไป ใช่แล้ว มันคือการต่อรอง มันคือธุรกิจ ที่คนทั่วไปเขาทำ

ความรักไม่ใช่ธุรกิจ ดังนั้นจงหยุดทำมันเหมือนกับเป็นธุรกิจเสียที ไม่เช่นนั้นท่านจะพลาดชีวิตของท่านไป พลาดความรักและสิ่งสวยงามทั้งหลายที่อยู่ในนั้น เพราะสิ่งที่สวยงามนั้นไม่เหมือนกับการทำธุรกิจ ธุรกิจเป็นสิ่งที่น่าเกลียดที่สุดในโลก การดำรงอยู่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับธุรกิจ ต้นไม้งอกงามขึ้นมา มันไม่ใช่ธุรกิจ ดวงดาวเจิดจรัส มันไม่ใช่ธุรกิจ ท่านไม่ต้องจ่ายเงินให้มัน และไม่มีใครจะมาเรียกร้องอะไรจากท่าน นักบินมาเกาะอยู่ที่หน้าต่าง ร้องเพลงให้ท่านฟัง มันไม่ได้ต้องการประกาศนียบัตรหรือจดหมายแสดงความขอบคุณจากท่าน มันก็แค่ร้องเพลงอย่างมีความสุขแล้วก็บินจากไป โดยไม่ได้ทิ้งร่องรอยอะไรไว้เบื้องหลัง

นั่นคือการเติบโตของความรัก ให้โดยไม่ต้องรอดูว่าท่านจะฉกฉวยมาได้เท่าใด ใช่แล้ว มันจะมาเอง มันจะมาเป็นพันๆ เท่า มาอย่างเป็นธรรมชาติ มาด้วยตัวมันเอง ไม่จำเป็นต้องร้องหา ตอนที่ท่านร้องหา มันจะไม่มาเลย ตอนที่ท่านเรียกร้อง ท่านได้ฆ่ามันไปแล้ว ดังนั้นจงให้ จงเริ่มต้นด้วยการให้

ในตอนเริ่มต้นมันอาจจะยากลำบาก เพราะตลอดทั้งชีวิตของท่านนั้น ท่านถูกฝึกมาเพื่อการรับ ไม่ใช่เพื่อการให้ ในตอนเริ่มต้นนั้นท่านต้องต่อสู้กับ เสือเกราะของท่านเอง กล้ามเนื้อของท่านนั้นแข็งแกร่ง หวังใจของท่านนั้นเย็น เยเยือก ท่านได้กลายเป็นสิ่งที่เย็นชา ในตอนเริ่มต้นมันอาจจะยากลำบาก ทว่า ก้าวแต่ละก้าว จะนำพาท่านไปไกลขึ้นๆ และไม่ช้าไม่นาน แม่น้ำทั้งสายก็จะเริ่ม รินไหล

โปรดจำไว้ เรื่องแรกสุดก็คือการกำจัดพ่อแม่ของท่าน ในการกำจัดพ่อแม่ ของท่านนั้น ท่านได้กำจัดสังคม ในการกำจัดพ่อแม่ของท่านนั้น ท่านได้กำจัด อารยธรรม กำจัดการศึกษา กำจัดสิ่งต่างๆ หลายสิ่งหลายอย่าง เพราะพ่อแม่ ของท่านเป็นตัวแทนสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ท่านจะกลายเป็นปัจเจกชน เป็นครั้งแรก ที่ท่านจะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ท่านจะมีความเป็นปัจเจกชน อย่างแท้จริง ท่านจะเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง นี่คือการที่แสดงว่าท่านกำลัง พัฒนา นี่คือการที่ว่าคุณที่เป็นผู้ใหญ่แล้วควรจะเป็น

ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่แล้วคือผู้ที่ไม่ต้องการพ่อแม่ ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่แล้วคือผู้ที่ไม่ต้องการ เกาะยึดหรือพึ่งพิงใครอื่น ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่แล้วคือผู้ที่มีความสุขได้แม้แต่ในขณะที่ อยู่คนเดียว ความโดดเดี่ยวของเขาเป็นดังบทเพลง เป็นดังการเฉลิมฉลอง ผู้ที่เป็น ผู้ใหญ่แล้วคือผู้ที่สามารถอยู่กับตัวเองได้อย่างมีความสุข ความโดดเดี่ยวไม่ใช่ ความเปล่าเปลี่ยว ความสันโดษของการได้อยู่คนเดียว มันเป็นการภาวนา

พอถึงวันหนึ่ง เมื่อครบกำหนดท่านจะต้องออกมาจากครรภ์มารดา ถ้าท่าน อยู่ที่นั่นนานเกินกว่าเก้าเดือนท่านก็จะตาย ไม่ใช่แค่ท่านเท่านั้นที่จะตาย แม่ของท่าน อาจจะตายด้วยเช่นกัน เมื่อถึงวันนั้นท่านต้องออกมาจากครรภ์มารดา แล้วต่อมา ไม่นานท่านก็ต้องออกมาจากบรรยากาศภายในครอบครัวของท่าน ท่านต้องไป โรงเรียน นี่เป็นการออกมาจากครรภ์มารดาอีกครั้ง พอถึงช่วงเวลาหนึ่งท่านก็ต้อง ออกจากครรภ์มารดาอีกครั้ง จากบรรยากาศภายในโรงเรียนไปสู่โลกที่กว้างใหญ่กว่า ทว่าลึกลงไปแล้วท่านยังคงเป็นเด็กอยู่ ท่านยังอยู่ในครรภ์มารดา! ครรภ์มารดา เหล่านั้นชั้นแล้วชั้นเล่าจำเป็นต้องถูกทำลายไป

นี่คือสิ่งที่คนในโลกตะวันออกเรียกกันว่าเป็นการเกิดครั้งที่สอง ตอนที่ท่าน เกิดครั้งที่สอง ท่านจะเป็นอิสระอย่างเต็มที่ อิสระจากความรู้สึกที่ถูกครอบงำ โดยพ่อแม่ และความมั่งคั่งก็มีแต่คนแบบนี้เท่านั้นที่จะสำนึกถึงบุญคุณของ พ่อแม่ สิ่งที่คุณขัดกันก็คือมีแต่คนแบบนี้เท่านั้นที่สามารถจะให้ภัยพ่อแม่ของเขาได้ เขาจะรู้สึกเมตตาและรักพ่อแม่ของเขา เขาจะมีความรู้สึกอันท่วมท้นเพราะเขา ก็ได้รับความเจ็บปวดในแบบเดียวกันนั้น เขาจะไม่โกรธ ไม่รู้สึกเข่นนั้นเลย แม้ว่า ในดวงตาของเขาอาจจะมึนน้ำตาคลอเบ้า แต่เขาจะไม่โกรธ เขาจะทำทุกอย่างเพื่อ ช่วยให้พ่อแม่ของเขาเคลื่อนไปยังจุดสูงสุด จุดสูงสุดของความโดดเดี่ยวที่สามารถ อยู่ได้ด้วยตัวคนเดียว

จงเป็นตัวของตัวเอง นั่นคือเรื่องแรกสุด เรื่องที่สองก็คืออย่าได้คาดหวัง ถึงความสมบูรณ์แบบ อย่าได้ถามหาและอย่าเรียกร้อง จงรักคนที่ปกติธรรมดา คนที่ปกติธรรมดาไม่มีอะไรผิด คนที่ปกติธรรมดาคือสิ่งที่วิเศษที่สุด! ชีวิตของ คนแต่ละคนต่างก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จงเคารพต่อสิ่งที่มันเป็นเอกลักษณ์นั้น

เรื่องที่สามก็คือการให้ จงให้โดยไม่มีเงื่อนไข แล้วท่านจะเข้าใจว่าความรัก คืออะไร ข้าพเจ้าไม่สามารถให้คำจำกัดความแก่ท่านได้ ข้าพเจ้าทำได้แต่แสดง ให้ท่านเห็นถึงเส้นทางที่จะทำให้มันงอกงามออกมาได้ ข้าพเจ้าแสดงให้ท่านดูว่า จะวางมันลงไปในแปลงกุหลาบได้อย่างไร จรดน้ำมันอย่างไร จะให้ปุ๋ยมันอย่างไร จะปกป้องมันอย่างไร แล้วอยู่มาวันหนึ่ง มาจากไหนก็ไม่รู้ ดอกกุหลาบก็โผล่ขึ้นมา แล้วบ้านของท่านก็อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของดอกกุหลาบ... ความรักก็เป็น เช่นนั้น

การเดินทางจากการเป็น “ฉัน” ไปสู่การเป็น “เรา”

เข้าใจในธรรมชาติของความรักและการเอาใจใส่ดูแล

เราศึกษาเรื่องความรักไม่ได้ เราบ่มเพาะมันขึ้นมาก็ไม่ได้ ความรักที่ถูกบ่มเพาะขึ้นมาไม่น่าจะเรียกได้ว่าเป็นความรัก ถ้าเป็นดอกกุหลาบมันก็ไม่ใช่อะไรจริง มันเป็นกุหลาบพลาสติก เวลาที่ท่านศึกษาเรื่องอะไรบางอย่าง ท่านมักจะเริ่มต้นจากภายนอก มันไม่ใช่การงอกที่ออกมาจากภายใน ความรักจะต้องเติบโตมาจากภายในตัวท่าน ถ้ามันเป็นของแท้ ถ้ามันเป็นของจริง

ความรักไม่ใช่การศึกษาแต่มันเป็นการพัฒนา สิ่งที่ท่านพึงกระทำ มิใช่การศึกษาวิถีทางของการรัก หากแต่ว่าน่าจะเป็นการทิ้งขว้างวิถีทางของการไม่รักทิ้งเสีย สิ่งที่เกิดขวางเหล่านี้อาจจะต้องถูกนำออกไป อุปสรรคทั้งหลายจะต้องถูกทำลาย แล้วความรักก็จะได้เป็นไปตามธรรมชาติ เป็นการดำรงอยู่อย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อใดก็ตามที่อุปสรรคถูกนำออกไป ก้อนหินถูกนำออกไป ให้พ้นทาง การเลื่อนไหลก็จะเริ่มต้นขึ้น เพราะมันอยู่ที่ตรงนั้นอยู่แล้ว มันซ่อนอยู่ข้างหลังก้อนหินเหล่านั้น สายน้ำแห่งความรักมีอยู่ที่นั่นแล้ว มันเป็นการดำรงอยู่ที่แท้จริงของท่าน

ก้าวข้ามความต้องการที่จะพึ่งพิงและครอบงำ เจาะทะลุเปลือกของอัตตาตัวตน (อีโก้)

ข้าพเจ้าอดประหลาดใจไม่ได้เวลาใครมาหาข้าพเจ้าและพูดว่าพวกเขาเข็ดขยาดกับความรัก การกลัวความรักคืออะไร ในตอนที่ท่านรักใคร่จริงๆ สักคน อัตตาตัวตนของท่านจะเริ่มเลือนหายไป มันจะเริ่มหลอมละลาย ท่านไม่สามารถรักได้โดยที่ยังมีอีโก้อยู่ อีโก้จะเป็นเครื่องกีดขวาง และเมื่อท่านต้องการจะโยนเครื่องกีดขวางระหว่างตัวท่านกับผู้อื่นทิ้ง อีโก้จะพูดว่า “ระวังให้ดีนะ นี่คือการตาย!”

ความตายของอีโก้ไม่ใช่ความตายของตัวท่าน ความตายของอีโก้จะเปิดประตูความเป็นไปได้ในชีวิตของท่าน อีโก้เป็นแค่เพียงเปลือกนอกที่ห่อหุ้มอยู่รอบๆ ตัวท่าน มันจะต้องถูกทำให้แตกและโยนทิ้งไป มันได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ของท่าน เหมือนกันกับที่นักเดินทางสะสมฝุ่นไวนั้นเสื้อผ้าของเขาบนร่างกายของเขา เขาต้องอาบน้ำอาบชำระเพื่อที่ว่าฝุ่นเหล่านั้นจะได้ถูกกำจัดไป ในขณะที่พวกเราเคลื่อนไปกับกาลเวลา เราได้สะสมประสบการณ์ ความรู้ต่างๆ มากมายนาน ในชีวิตที่ผ่านมาเราได้สะสมฝุ่นเหล่านั้นไว้จนมันกลายเป็นอัตตาตัวตน เราสะสมรวบรวมมันไว้จนมันกลายเป็นเปลือกแข็งที่อยู่รอบตัวเรา มันจำเป็นต้องถูกทำให้แตกและโยนทิ้งไป คนเราต้องอาบน้ำเป็นประจำ เพื่อว่าเปลือกแข็งเหล่านั้นจะได้ไม่มาขวางกั้นเรา

มันจะเป็นประโยชน์มากหากเราเข้าใจว่าอีโก้มีมาจากไหน เราจะต้องเข้าใจลึกลงไปให้ถึงแก่น

ชีวิตเล็กๆ ที่เกิดใหม่นั้นไม่สามารถช่วยตัวเองได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นลูกของคน หากไม่ได้รับการดูแล ก็จะไม่สามารถเอาชีวิตรอดได้เลย ไม่เหมือน

ลูกของสัตว์ หรือลูกของพืชพันธุ์ทั้งหลาย ลูกสัตว์อาจเอาชีวิตรอดได้แม้ไม่มีพ่อแม่ มันอาจรอดชีวิตได้แม้ไม่มีสิ่งคุมดูแล หรือไม่มีครอบครัว ถึงมันจะต้องการความช่วยเหลือบ้าง แต่ก็ไม่นานนัก อาจเพียงแค่วันไม่กี่วัน มากที่สุดก็ไม่กี่เดือน แต่ลูกของคนนั้นช่วยตัวเองแทบไม่ได้ ต้องพึ่งพิงอิงอาศัยคนอื่นเป็นปีๆ นี่แหละแก่นของสิ่งที่เรากำลังพูดถึง

ทำไมการที่คนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้จึงทำให้เกิดอีโก้ขึ้นมาในคน ทารกช่วยตัวเองไม่ได้ เขาต้องอาศัยผู้อื่น แต่ความไม่รู้ (อวิชชา) ที่อยู่ในใจของทารกได้ตีความไปว่าการพึ่งพานั้น ทำให้เขารู้สึกเหมือนกับว่าเขาเป็นศูนย์กลางของโลกทั้งโลก ทารกคิดไปว่า “เมื่อใดก็ตามที่ฉันร้องไห้ แม่ของฉันก็จะวิ่งมาหาทันทีทันใด เมื่อใดที่ฉันหิว ฉันก็แค่แสดงอาการเท่านั้น แล้วนมก็จะมาหาฉัน เมื่อใดที่รู้ว่าเปียกก็แค่ร้องไห้คนเดียว แล้วก็จะมีใครบางคนมาเปลี่ยนผ้าอ้อมให้” ทารกใช้ชีวิตดังกับว่าเป็นจักรพรรดิ ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วตัวเองนั้นทำอะไรไม่ได้เลยและจำเป็นต้องอาศัยผู้อื่น พ่อแม่ คนในครอบครัว และพี่เลี้ยง เพื่อที่จะทำให้เขามีชีวิตรอด คนเหล่านี้ไม่ได้อาศัยทารก แต่ทารกต้องอาศัยพวกเขา แต่ในจิตใจของทารกกลับตีความสิ่งนี้เหมือนกับว่าเขาเป็นศูนย์กลางของโลกทั้งโลก มันดูราวกับว่าทั้งโลกนี้มีขึ้นมาเพื่อเขาคนเดียวเท่านั้น

แน่นอน โลกของเด็กที่พูดถึงนี้ในตอนเริ่มต้นมันเป็นโลกที่เล็กมาก ประกอบด้วยคนไม่กี่คน พ่อแม่ และพี่เลี้ยง นี่คือนอกทั้งหมดของเขา คนเหล่านี้รักเด็ก และเด็กก็เริ่มคิดคำนึงถึงตัวเองมากขึ้นเรื่อยๆ เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นศูนย์กลางของการดำรงอยู่ทั้งหมด และในวิถีทางนั้นเองที่อีโก้ก็เริ่มก่อตัวขึ้น มันเกิดมาจากการที่เด็กต้องพึ่งพิงอิงอาศัยผู้อื่นเพราะตนเองไม่สามารถช่วยตัวเองได้

ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วสถานการณ์ของเด็กนั้นมันตรงข้ามกันกับที่เขาคิด ไม่มีเหตุผลอันใดเลยที่เขาจะสร้างอีโก้ขึ้นมาจากสถานะเช่นนั้น แต่ด้วยความเขลา (อวิชชา) ความไม่เข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน ไม่รู้ว่าตัวเองนั้นช่วยตัวเองไม่ได้ แต่คิดไปว่าเขาเป็นคนที่สั่งใครๆ ได้! แล้วหลังจากนั้นเป็นต้นไป ตลอดชีวิตของเขา เขาก็คงความเป็นผู้สั่งการนี้ไว้ จนวันหนึ่งกลายเป็น

นโปเลียน เป็นอเล็กซานเดอร์ เป็นอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ เป็นประธานาธิบดีของท่าน เป็นนายกรัฐมนตรีของท่าน เป็นผู้นำเผด็จการของท่าน ทั้งหมดนี้ไม่ได้ต่างจากเด็กเล็กๆ เหล่านี้เลย พวกเขาพยายามทำสิ่งเดียวกันกับประสบการณ์ที่มีในตอนที่เป็นเด็ก พวกเขาต้องการจะเป็นศูนย์กลางของการดำรงอยู่ทั้งหมด สำหรับพวกเขาแล้ว โลกจะเป็นอย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับพวกเขา สิ่งต่างๆ ในโลกนั้นวนเวียนอยู่เป็นเส้นรอบวง ในขณะที่พวกเขาเป็นจุดศูนย์กลางของวงกลมนั้น นี่คือการหมายแรกสุดของชีวิตที่ซ่อนอยู่ในตัวพวกเขา

แน่นอนอยู่แล้วที่เด็กจะคิดว่าการตีความดังกล่าวนั้นมันถูกต้อง เพราะทุกคนที่แม่มองเขา ในดวงตาของแม่จะสื่อออกมาอย่างชัดเจนว่าตัวเขานั้นมีความสำคัญต่อชีวิตของแม่เพียงใด ในตอนที่พ่อกลับมาบ้าน เด็กรู้ว่าเขามีความสำคัญต่อชีวิตของพ่อเพียงใด และมันจะเป็นเช่นนี้ไปตลอดสามหรือสี่ปี ในช่วงปีแรกๆ ของการมีชีวิตนี้เป็นช่วงที่สำคัญที่สุด ไม่มีช่วงเวลาไหนในชีวิตอีกแล้วที่คนจะรู้สึกดี รู้สึกเต็มที่ได้ขนาดนี้

นักจิตวิทยามักพูดว่าในปีแรกนั้นการพัฒนาการของเด็กใกล้จะสมบูรณ์แล้ว รูปแบบต่างๆ ได้ก่อร่างขึ้นแล้ว ช่วงเวลาที่เหลือจะแค่เป็นการทำซ้ำๆ เป็นการทำในรูปแบบเดียวกันนั้น แต่ว่าในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ครั้นเมื่อถึงปีที่เจ็ด เด็กจะเริ่มมีทัศนคติที่ตายตัว อึดตายตัวตนเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ตอนนี้เป็นช่วงเวลาที่เขาจะออกเผชิญโลกกว้าง เขาเริ่มเผชิญกับปัญหา ปัญหานานาประการ! เมื่อใดก็ตามที่ท่านออกไปนอกกรอบของครอบครัว ปัญหาจะเริ่มทยอยเข้ามา เพราะว่าไม่มีใครให้ความสำคัญต่อท่านเหมือนกับที่ท่านได้รับจากพ่อแม่ของท่าน ทุกๆ ที่ที่ท่านเข้าไป ท่านจะกลายเป็นคนธรรมดา และมันทำให้ไอ้โก้ของท่านได้รับความเจ็บปวด

ทว่าตอนนี้รูปแบบต่างๆ ได้ถูกจัดวางไว้อย่างตายตัว ไม่ว่ามันจะเจ็บปวดหรือไม่ก็ตาม เด็กไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบดังกล่าวได้ มันกลายเป็นพิมพ์เขียวของการดำรงชีวิตของเขาไปแล้ว เวลาที่เขาเล่นกับเด็กคนอื่น เขาพยายามจะครอบงำเด็กคนอื่น เวลาที่เขาไปโรงเรียน เขาพยายามจะครอบงำ ต้องการ

จะเป็นที่หนึ่งของห้อง เป็นคนสำคัญที่สุดในห้อง เขาเชื่อว่าเขาเป็นผู้ที่อยู่เหนือกว่า แต่ปัญหาก็คือเด็กคนอื่น ๆ ก็เชื่ออย่างเดียวกันนั้น มันทำให้เกิดการขัดแย้ง นั่นคือไอ้โก้ นั่นคือการต่อสู้ ดิ้นรนตะเกียกตะกาย

จากตรงนั้นนั่นก็คือเรื่องราวทั้งหมดของชีวิต ไอ้โก้ของคนอื่นจำนวนนับล้านๆ ก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจากไอ้โก้ของท่าน คนทุกคนต่างก็ต้องการที่จะบังคับ ควบคุม จัดแจง ครอบงำ โดยผ่านมาทางความร่ำรวย อำนาจ การเมือง ความรู้ ความเข้มแข็ง การโกหก การใช้มารยา การเสแสร้ง แม้กระทั่งในวงการศาสนาและศีลธรรม ทุกคนก็ยังพยายามครอบงำ เพื่อแสดงให้เห็นต่อโลกว่า “ข้าคือศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง”

นี่คือต้นเหตุของปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในระหว่างคนด้วยกัน ด้วยวิธีคิดเช่นนี้ ท่านจึงมีแต่ความขัดแย้งและทะเลาะเบาะแว้งกันตลอดเวลา ไม่ได้เป็นเพราะว่าคนเหล่านั้นตั้งตัวที่จะเป็นศัตรูกับท่าน คนอื่นๆ ก็ไม่ต่างอะไรไปจากท่าน เราต่างก็อยู่ในเรือลำเดียวกัน สถานการณ์เดียวกันนี้เกิดขึ้นกับคนทุกคน พวกเราต่างก็ถูกลี้นดูมาในแบบเดียวกัน

วิธีคิดของนักจิตวิเคราะห์ในโลกตะวันตกได้เคยเสนอว่า ถ้าจะให้โลกสงบสุข เด็กๆ น่าจะเติบโตมาโดยไม่ผ่านการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับวิธีคิดเช่นนี้ เพราะมันจะทำให้เด็กๆ ไม่ได้รับการเลี้ยงดู! นักจิตวิเคราะห์เหล่านั้นอาจจะพยายามเสนอความจริงบางอย่าง แต่มันช่างเป็นความคิดที่อันตราย เพราะหากเด็กๆ ถูกลี้นดูให้เติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กโดยที่ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีความรักใดๆ อยู่กับความไม่ยี่ติ ถึงพวกเขาจะไม่มีปัญหาเรื่องไอ้โก้ แต่ว่าพวกเขาก็อาจจะมีปัญหาอื่นๆ ตามมา อาจเป็นปัญหาที่อันตรายและร้ายแรงมากกว่าเดิมเสียอีก

ถ้าเด็กถูกลี้นดูโดยไม่ได้รับความสนใจ เขาจะไร้ซึ่งแก่นสาร เขาจะกลวงอยู่ข้างใน เลื่อนลอย ไม่รู้ว่าเขาใคร เขาจะขาดอัตลักษณ์เฉพาะตัว มีความรู้สึกกลัว ตื่นตระหนก ไม่สามารถที่จะก้าวเดินไปได้แม้แต่ก้าวเดียวโดยที่ไม่มีความรัก เพราะเขาจะรู้สึกตลอดเวลาว่าไม่มีใครรักเขาแน่นอน ไอ้โก้จะไม่อยู่ที่ตรงนั้น

แต่หากปราศจากมันแล้วเขาจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายใดๆ เขาจะไม่มีทางได้ไปเป็นพระพุทธรเจ้า เขาจะโง่งม พิกุลพิกุล และลนลานไปด้วยความหวาดกลัว

ความรักจะทำให้ท่านปราศจากความหวาดกลัว มันจะทำให้ท่านรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับ ท่านไม่ได้ไร้ประโยชน์ ท่านไม่ใช่สิ่งที่ถูกทิ้งอยู่ในกองขยะ ถ้าเด็กๆ ถูกเลี้ยงดูให้เติบโตมาในสถานการณ์ที่ขาดแคลนความรัก พวกเขาจะไม่มีโอกาสมีชีวิตของพวกเขาจะไม่มีการต่อสู้ดิ้นรนตะเกียกตะกายมากนัก แต่พวกเขาจะไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้เพื่อตนเองได้ พวกเขาจะไม่กล้าสู้หน้าผู้คน จะหลบซ่อนอยู่แต่ในถ้ำแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา พวกเขาจะไม่มีโอกาสได้เป็นพระพุทธรเจ้า เปลวไฟในชีวิตของพวกเขาจะไม่ลุกโชน พวกเขาจะไร้ความหมาย ลนลาน ไม่สบาย เพี้ยนไปเสียศูนย์ นั่นไม่ใช่สถานการณ์ที่ดีเลย

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยกับนักจิตวิเคราะห์เหล่านั้น การกระทำเช่นนั้นไม่ต่างอะไรจากการสร้างหุ่นยนต์ นั่นไม่ใช่การสร้างคน ถ้าเป็นหุ่นยนต์ก็คงไม่มีปัญหาอยู่แล้ว หรือไม่พวกเขาก็กำลังสร้างคนที่ไม่ต่างอะไรไปจากสัตว์เท่าใดนัก ถึงจะเป็นผู้ที่มีความกังวลน้อยลง เป็นโรคกระเพาะ เป็นมะเร็งน้อยลง แต่นั่นมันช่างไม่คุ้มค่าเลย กับการที่ท่านไม่สามารถเติบโตไปสู่การรับรู้ของจิตสำนึกที่สูงส่งกว่านั้นได้ ยิ่งไปกว่านั้น ท่านจะตกต่ำลง มันคือการถอยหลัง แน่แน่นอน หากท่านเป็นสัตว์ ท่านจะเจ็บปวดน้อยลง เพราะการรับรู้ในจิตสำนึกของท่านนั้นจะน้อยลง และถ้าท่านกลายเป็นก้อนอิฐก้อนหิน ท่านก็เลยไม่มีความกังวลใจใดๆ เลย ไม่มีใครอยู่ข้างในที่จะรู้สึกถึงความกระวนกระวายใจนั้น แต่มันไม่คุ้มค่าหรอก คนเราต้องเป็นอย่างพระเจ้า ไม่ใช่อย่างก้อนหิน ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นนั้นหมายถึงการมีจิตสำนึกที่รู้ตัวอย่างเต็มที่โดยไม่มี ความกังวลใจใดๆ ไม่มีความเดือดเนื้อร้อนใจ ไม่มีปัญหาใดๆ มีแต่ความสุข สนุกกับชีวิตเฉกเช่นดั่งนก เป็นชีวิตของการเฉลิมฉลอง เช่นเดียวกับนก ร้องเพลงได้เหมือนนก ไม่ถอยหลัง แต่เติบโตไปสู่การมีจิตสำนึกที่รู้สึกตัวได้อย่างสูงสุด

เด็กจะสะสมอดีตตัวตนไว้โดยธรรมชาติ เราไม่สามารถจะทำอะไรได้ ทำได้ก็แต่แค่ยอมรับมัน แต่หลังจากนั้นก็ไม่มี ความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องไปแบกมันไว้

อดีตตัวตนเป็นสิ่งที่จำเป็นในตอนเริ่มต้น เพราะสำหรับเด็กแล้วเขาต้องการที่จะรู้สึกว่าเขาเป็นที่ยอมรับ เป็นที่รัก และผู้คนพร้อมต้อนรับเขา เขาเป็นแขกที่ได้ รับเชิญ ไม่ใช่แค่เดินผ่านมา พ่อแม่ ครอบครัว และความอบอุ่นรอบๆ ตัวเด็ก ช่วยทำให้เขาเติบโตแข็งแรง หยิ่งราก ตั้งหลัก มันเป็นเรื่องที่จำเป็น อดีตตัวตน ช่วยปกป้องเขา มันเป็นเรื่องที่ดี มันเหมือนกับเปลือกที่ห่อหุ้มเมล็ดไว้ แต่เปลือก ต้องไม่ใช่สิ่งสุดท้าย เพราะไม่เช่นนั้นแล้วเมล็ดก็จะตาย หากการป้องกันนี้มีไปเรื่อยๆ ในที่สุดมันก็จะกลายเป็นที่คุมขังไป การป้องกันนั้นจำเป็นสำหรับช่วงเวลาหนึ่ง แต่นานไป เปลือกแข็งอันนั้นจะต้องสลายไปกับดิน มันจะต้องสูญสลายไปตามธรรมชาติ เพื่อเปิดทางให้ต้นอ่อนที่อยู่ข้างในให้สามารถแทรกตัวงอกออกมา เป็นชีวิตใหม่ได้

อดีตตัวตนเป็นแค่เปลือกที่ห่อหุ้มปกป้องไว้เท่านั้น เด็กต้องการมันเพราะ ตอนนั้นเขาช่วยตัวเองไม่ได้ เขายังอ่อนแอ ไม่มั่นคง และมีแรงกระทำต่างๆ มากมายที่ร่ายล้อมตัวเขาอยู่ เขาต้องการการปกป้อง ต้องการบ้าน ต้องการ ฐานที่มั่น ไม่ว่าโลกทั้งหมดนั้นจะเป็นอย่างไร เขาก็ยังหันกลับไปที่บ้านได้ เพราะ จากที่ตรงนั้น เขาสามารถเสริมสร้างความสำคัญขึ้นมาได้เสมอ

แต่ความสำคัญเหล่านั้นมันมาพร้อมกับอดีตตัวตน เด็กกลายเป็นคนที่สนใจ แต่ตัวเอง และด้วยอิโก้เองที่ทำให้ท่านต้องเผชิญกับปัญหาทั้งหลายเหล่านั้น อิโก้ ไม่ยอมให้ท่านตกหลุมรัก อิโก้ยากให้ทุกคนยอมจำนนแก่ท่าน มันไม่ต้องการให้ท่านก้มหัวให้ใครเลย ทั้งๆ ที่ความรักจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อท่านยอมจำนนเท่านั้น ตอนที่ท่านพยายามบังคับให้คนอื่นยอมจำนนนั้น มันไม่ใช่ความรัก มันเป็น ความเกลียด มันเป็นการทำลายล้าง หากไร้ซึ่งความรัก ชีวิตของท่านจะปราศจาก ความรู้สึกอบอุ่น ปราศจากบทกวีที่งดงาม ถึงท่านจะเป็นมืออาชีพทางด้าน การคำนวณ ทางด้านตรรกวิทยา ในเรื่องการใช้เหตุใช้ผล แต่คนจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร หากปราศจากบทกวีที่งดงาม

การเป็นมืออาชีพก็ดีนะ การใช้เหตุใช้ผลก็ดี มันมีประโยชน์ มันจำเป็น แต่การมีชีวิตอยู่กับเหตุผลและตรรกะนั้นมันไม่ใช่การเฉลิมฉลอง มันไม่ใช่งานรื่นเริง

เมื่อชีวิตไม่ใช่งานรื่นเริง มันก็เป็นอะไรที่น่าเบื่อหน่าย บทกวีที่งดงามนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่การที่จะได้บทกวีที่งดงามมานั้น ท่านจำเป็นต้องยอมจำนน ท่านจำเป็นต้องโยนอีโก้ของท่านทิ้งไป ถ้าท่านทำได้ ถ้าท่านสามารถปล่อยวางมันได้ แม้ในชั่วขณะเดียว ชีวิตของท่านก็จะเห็นแวบหนึ่งของความงดงาม แวบหนึ่งของความเป็นพระเจ้าอยู่ในนั้น

หากไร้ซึ่งบทกวี ท่านจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างแท้จริง ท่านเพียงแต่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ความรักเปรียบดังบทกวี หากไร้ซึ่งความรัก ท่านจะไม่สามารถสวดภาวนาได้ ท่านจะไม่ตระหนักรู้ มันเป็นไปไม่ได้ และหากปราศจากการตระหนักรู้ ท่านจะเป็นได้ก็เพียงแค่ส่วนของร่างกายเท่านั้น ท่านจะไม่ตระหนักรู้ในจิตวิญญาณส่วนที่อยู่ใต้น้ำ มีแต่ในการสวดภาวนา ในสมาธิที่ลึก และในความเงียบเท่านั้นที่จะนำท่านไปถึงจุดสูงสุด ความเงียบในการสวดภาวนา สมาธิในความตระหนักรู้ คือจุดสูงสุดของประสบการณ์นั้น มีแต่ความรักเท่านั้นที่จะเปิดประตูนั้นได้

หลังจากที่ คาร์ล กุสตาฟ จุง (Carl Gustav Jung) ใช้เวลาทั้งชีวิตศึกษาชีวิตของผู้ที่เจ็บป่วย พิการ หรือสับสนทางจิตเป็นจำนวนพันๆ คน เขาได้กล่าวว่า ผู้ที่มีอาการทางจิตที่มีอายุเกินสี่สิบปีทั้งหมดนั้นล้วนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องจิตวิญญาณทั้งสิ้น คนเรามีช่วงจังหวะของชีวิต ผู้ที่มีอายุสี่สิบมักจะมีมิติใหม่ในชีวิตเกิดขึ้น มันเป็นมิติทางด้านจิตวิญญาณ ถ้าท่านไม่สามารถจัดการมันได้อย่างถูกต้อง ถ้าท่านไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร ท่านจะป่วยไข้ ท่านจะกระวนกระวายใจอยู่ไม่เป็นสุข การเติบโตของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่สืบเนื่องกันมา ถ้าท่านเกิดไปสะดุดที่จุดใดจุดหนึ่ง มันก็จะไม่ต่อเนื่อง เด็กสะสมอดีตตัวตน หากเขาไม่เคยเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง อดีตตัวตนลงบ้าง เขาก็จะรักไม่ได้ ไม่สามารถจะอยู่กับใครอย่างสบายๆ ได้ อดีตตัวตนจะต่อสู้อยู่ตลอดเวลา ท่านอาจจะกำลังนั่งอยู่เฉยๆ แต่อดีตตัวตนยังคงต่อสู้อยู่ตลอดเวลา แคมองหาหนทางที่จะมีอำนาจเหนือกว่า หาโอกาสที่จะครอบงำโอกาสที่จะได้ครอบครองโลก

สิ่งนี้สร้างปัญหาขึ้นมาทุกหนทุกแห่ง ในมิตรภาพที่มีต่อกัน ในเรื่อง

เพศสัมพันธ์ ในความรัก ในสังคม ทุกหนทุกแห่ง ท่านจะขัดแย้งต่อสู้ แม้กระทั่งกับพ่อแม่ผู้ทำให้ อดีตตัวตนนี้กับท่าน มันเป็นการยากที่ลูกชายจะให้ภัยพ่อของเขา มันเป็นเรื่อง ยากมากที่ลูกสาวจะยกโทษให้แม่ มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากจริงๆ

จอร์จ เกรอร์ดเจฟ (George Gurdieff) ได้เขียนข้อความหนึ่งไว้บนผนังห้องรับแขกของเขา ข้อความนั้นมีใจความว่า “ถ้าท่านยังหงุดหงิดใจในพ่อแม่ของท่าน จงออกจากห้องนี้ไป ข้าไม่สามารถช่วยท่านได้” ทำไมนะหรือ ก็ปัญหามันเกิดขึ้นที่ตรงนั้น และมันจะต้องได้รับการแก้ไขที่นั่น นั่นคือเหตุผลว่าทำไมธรรมเนียมปฏิบัติเก่าแก่ทั้งหลายจึงสอนไว้ว่าให้รักพ่อแม่ของท่าน ให้เคารพพ่อแม่ของท่านอย่างลึกซึ้งเท่าที่จะทำได้ เพราะอดีตตัวตนมันเกิดขึ้นจากที่ตรงนั้น นั่นคือดินที่ทำให้มันเติบโตมา ถ้าจะแก้ปัญหาก็ต้องไปแก้ที่ตรงนั้น ไม่เช่นนั้นแล้ว มันจะตามหลอกหลอนท่านไปทุกหนทุกแห่ง

นักจิตวิเคราะห์มักจะนำมาซึ่งบทสรุปที่ว่า สิ่งที่เราจะต้องทำคือการนำท่านกลับไปยังปัญหาที่ค้างคาอยู่ระหว่างท่านกับพ่อแม่ของท่าน และพยายามแก้ปัญหานั้นด้วยวิธีใดก็ตาม ถ้าท่านสามารถแก้ปัญหาคความขัดแย้งระหว่างท่านกับพ่อแม่ของท่านได้ ความขัดแย้งอื่นๆ ทั้งหลายก็จะมลายหายไปเอง เพราะปัญหาต่างๆ ล้วนมาจากหลักการของความขัดแย้งอันเดียวกันนั่นเอง

ตัวอย่างเช่น ชายคนหนึ่งเข้ากับพ่อของเขาไม่ได้ เขาก็เลยเข้ากับเจ้านายในที่ทำงานเขาไม่ได้เช่นกัน มันเป็นไปได้อย่างไร เจ้านายคือรูปหล่อของพ่อเขา ความขัดแย้งกับพ่อแม่เล็กๆ น้อยๆ ที่ต่อเนื่องมาโดยตลอดจะถูกสอดใส่ไว้ในความสัมพันธ์ทั้งหลายของท่าน ถ้าท่านเข้ากับพ่อแม่ของท่านไม่ได้ ท่านก็จะเข้ากับภรรยาของท่านไม่ได้ เพราะหล่อนเป็นตัวแทนของฝ่ายหญิง ท่านเข้ากับผู้หญิงไม่ได้ เพราะแม่ของท่านเป็นผู้หญิงคนแรก แม่เป็นแบบอย่างของผู้หญิงคนแรก ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงคนใดก็ตาม แม่ของท่านก็อยู่ตรงนั้นด้วย และความเกี่ยวข้องอันเป็นนามธรรมนี้จะอยู่ในทุกๆ ที่

อีโก้เกิดขึ้นท่ามกลางความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพ่อแม่ มันเป็นเรื่องที่จะต้องถูกแก้ไขถูกจัดการที่นั่น ไม่เช่นนั้นแล้วท่านก็ได้แต่ตัดแต่งกิ่งใบโดยไม่ได้

แต่ต้องส่วนที่เป็นรากเลย ถ้าท่านแก้ปัญหากับพ่อแม่ของท่านได้ ท่านก็จะเจริญพัฒนา ในตอนนี้ไม่มีอดีตตัวตน ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วว่าท่านช่วยตัวเองไม่ได้ ท่านต้องอาศัยคนอื่น ท่านไม่ใช่ศูนย์กลางของโลกทั้งโลก จริงๆ แล้วท่านต้องพึ่งพิงผู้อื่น ไม่เช่นนั้นชีวิตของท่านก็คงจะอยู่รอดไม่ได้ ความเข้าใจในเรื่องนี้จะทำให้อิโก้ของท่านเจือจางไป และเมื่อใดก็ตามที่ท่านเลิกขัดแย้งกับชีวิต ท่านก็จะเป็นอิสระ ผ่อนคลายและเป็นธรรมชาติ จากนั้นท่านจะเลื่อนไหล โลกจะไม่เต็มไปด้วยศัตรูอีกต่อไป มันจะกลายเป็นครอบครัว เป็นหนึ่งเดียวกัน โลกไม่ต่อต้านท่าน ท่านสามารถเลื่อนไหลไปกับมัน ท่านพบว่าอีโก้มันเป็นสิ่งที่ไร้สาระ อีโก้มันไม่มีจริง อีโก้เป็นเพียงแค่ความฝันของเด็กๆ เท่านั้น มันเกิดขึ้นมาเพราะความไม่รู้ เมื่อถึงตอนนั้นท่านก็จะปล่อยวางอีโก้ได้

มีคนมาหาและถามข้าพเจ้าว่า “จะตกหลุมรักได้อย่างไร มีวิธีการหรือเปล่าจะตกหลุมรักได้อย่างไร” พวกเขาถามหาหนทาง หาวิธีการ หรือเทคนิคอะไรบางอย่าง

พวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาถาม การตกหลุมรักแสดงว่าต้องไม่มีหนทาง ไม่มีเทคนิค ไม่มีวิธีการ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเราจึงใช้คำว่า “ตกหลุม” ท่านไม่ได้เป็นผู้ที่บังคับควบคุม ท่านเพียงแต่ตกลงไป นี่คือการที่พวกที่เน้นการใช้หัวมักจะพูดอยู่เสมอว่าความรักทำให้ตาบอด เป็นไปไม่ได้ เพราะความรักเป็นดวงตา ความรักทำให้ท่านสามารถมองเห็น ถ้าท่านตกอยู่ในความรัก คนพวกใช้หัวเหล่านี้จะคิดว่าท่านบ้าไปแล้ว ที่เป็นเช่นนั้น เพราะจิตที่ชอบคิดมันจะจับโน่นผสมนี้ได้ดีมากๆ สถานการณ์ใดที่ทำให้มันรู้สึกว้าวซึ่งการควบคุม มันจะเห็นว่าเป็นอันตรายต่อจิตที่ชอบคิดนั้น

แต่โลกที่แท้จริงเป็นโลกของหัวใจ เป็นโลกของการดำรงอยู่ ของจิตสำนึก และความรู้สึกตัว เป็นโลกที่ไม่ต้องอาศัยเทคนิคใดๆ เทคโนโลยีทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของ แต่เรื่องจิตสำนึกการรับรู้มันไม่มีเทคโนโลยีใดๆ ที่จะใช้บังคับควบคุมได้ ความพยายามใดๆ ที่จะเข้าไปบังคับควบคุม หรือก่อให้เกิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นมา ถือว่าเป็นผลผลิตของตัวอีโก้ยู่ดี

ชีวิตและความรักที่เป็นธรรมชาติ

ผู้คนมักถามข้าพเจ้าว่า จะต้องทำอย่างไรจึงจะสร้างบรรยากาศที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักเพื่อให้เด็กสามารถเติบโตได้โดยที่ไม่มีการแทรกแซงใดๆ เพื่อให้เขาได้ใช้ศักยภาพตามธรรมชาติที่มีมาแต่ดั้งเดิม

ไม่ว่าวิถีใดก็ตามที่ท่านจะนำไปใช้กับเด็กล้วนเป็นสิ่งที่ผิด แต่การคิดว่าการจะยื่นมือเข้าไปช่วยก็ไม่ถูกเสียแล้ว เด็กต้องการความรักจากท่าน ไม่ใช่การช่วยเหลือจากท่าน เด็กต้องการการอุปถัมภ์ค้ำชู แต่ไม่ใช่การยื่นมือเข้าไปยุ่งศักยภาพตามธรรมชาติของเด็กนั้นเป็นสิ่งที่เรายังไม่รู้กัน ดังนั้นจึงไม่มีทางที่เราจะเข้าไปช่วยเขาให้บรรลุศักยภาพตามธรรมชาติของเขาได้ เมื่อยังไม่รู้เป้าหมายแล้วท่านจะช่วยให้ได้อย่างไร สิ่งที่ท่านทำได้ก็คืออย่ายื่นมือเข้าไปแทรกแซงใดๆ เลยจริงๆ แล้วที่พูดกันว่า “ช่วยเหลือ” นั้น ทุกคนต่างก็ยื่นมือเข้าไปแทรกแซงกันทั้งสิ้น มันอาจจะฟังดูดีจึงไม่มีใครคัดค้าน แน่นนอนอยู่แล้ว เด็กยังเล็กอยู่ ต้องพึ่งพาอาศัยท่าน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถคัดค้านท่านได้

คนทั่วไปก็ไม่ต่างอะไรจากท่าน พวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ของพวกเขา แบบเดียวกับที่ท่านเคยได้รับเช่นกัน พวกเขาไม่สามารถบรรลุถึงศักยภาพตามธรรมชาติของพวกเขาได้ ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรจากท่าน คนทั้งโลกล้วนพลาดสิ่งนี้ไป เพราะการช่วยเหลือทั้งหลายที่ได้รับจากพ่อแม่ จากครอบครัว จากหมู่ญาติ จากเพื่อนบ้าน จากครูบาอาจารย์ จากนักบวช จริงๆ แล้วการช่วยเหลือเหล่านั้นมันเป็นภาระที่หนักหนาสาหัสมาก อย่าว่าแต่การบรรลุถึงศักยภาพตามธรรมชาติเลย คนเราไม่สามารถแม้แต่จะบรรลุถึงศักยภาพที่ต้องการด้วยซ้ำไป!

ภาระของพวกเขานั้นยิ่งใหญ่มาก สิ่งที่อยู่บนบ่าพวกเขาเปรียบได้กับเทือกเขาหิมาลัย พวกเขาไม่สามารถเคลื่อนย้ายน้ำหนักที่อยู่บนบ่าของพวกเขาได้

ผู้คนที่อยู่รายล้อมตัวท่านนั้นต่างก็เคยได้รับการช่วยเหลือกันมาแล้วทั้งสิ้น โดยได้รับการช่วยเหลือมาอย่างมากมาย จนทำให้พวกเขากลายมาเป็นเช่นนั้น ท่านเองก็เคยได้รับการช่วยเหลือมาแล้วเหมือนกัน แล้วท่านยังต้องการจะช่วยเหลือลูกของท่านอีกหรือ สิ่งที่ท่านทำได้ก็คือการให้ความรัก ให้ความเลื่อมใส ให้ความอบอุ่น ให้การยอมรับ แล้วเด็กก็จะนำศักยภาพที่ยังไม่ปรากฏนี้ออกมาเอง ไม่มีทางที่เราจะบ่งบอกถึงสิ่งที่เขาควรจะเป็นได้หรอก ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่จะแนะนำเขาว่าต้องเป็น “แบบนั้นแบบนี้” เด็กแต่ละคนต่างก็มีเอกลักษณ์ที่เป็นของตนเอง ไม่มีกฎเกณฑ์ทั่วไปที่จะใช้บังคับกับเด็กแต่ละคน

วิธีการที่ดีที่สุดก็คืออย่าได้ช่วยเหลือเด็กเลย ถ้าท่านมีความกล้าก็อย่าได้เข้าไปช่วยเหลือเด็กเลย แคร์รักพวกเขา ให้ความเลื่อมใสพวกเขา ปล่อยให้เขาได้ทำในสิ่งที่ต้องการ ปล่อยให้เขาได้ไปในที่ที่เขาต้องการจะไป แต่จิตที่ขบคิดของท่าน มันจะหาเหตุผลต่างๆ นานาเพื่อบอกว่าท่านต้องเข้าไปแทรกแซง จิตที่ขบคิดนั้น ฉลาดเรื่องการใช้เหตุใช้ผล “ถ้าท่านไม่เข้าไปแทรกแซงนั้นจะเป็นอันตราย เด็กจะตกลงไปในบ่อถ้าท่านไม่ห้ามเขา” แต่ข้าพเจ้าอยากจะบอกกับท่านว่า น่าจะปล่อยให้เขาตกบ่อดีกว่าที่จะไปช่วยเขาแล้วทำลายเขา

มันเป็นไปได้น้อยมากที่เด็กจะตกบ่อ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มันก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะตาย และถ้าท่านเป็นห่วงจริงๆ ก็ทำฝากรอบปิดบ่อเสียสิ แต่ต้องไม่ใช่การเข้าไปช่วยเหลือเด็กด้วยการแทรกแซง ท่านจะล้อมรั้วบ่อเสียก็ได้ แต่อย่าไปแทรกแซงกับชีวิตเด็กเลย หากท่านเป็นห่วงเขาจริงๆ ท่านก็สามารถเคลื่อนย้ายสิ่งที่เป็นอันตรายทั้งหมดออกไป แต่จงอย่าได้แทรกแซงชีวิตพวกเขาเลย ปล่อยให้เขาเดินไปตามเส้นทางของเขา

ท่านจะต้องทำความเข้าใจรูปแบบของการเติบโตนี้ให้ได้ ชีวิตมีการหมุนเวียนไปทุกๆ เจ็ดปี มันเคลื่อนไปในวงจรเจ็ดปีเหมือนกับที่โลกหมุนรอบแกนของมัน วันละยี่สิบสี่ชั่วโมง ถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีความรู้ว่าจะทำไมไม่ใช้ยี่สิบห้าชั่วโมง ทำไมไม่ใช่

ยี่สิบสามชั่วโมง ไม่มีทางที่จะตอบเรื่องนี้ได้ มันเป็นเพียงความจริงที่เกิดขึ้นเท่านั้น ดังนั้นอย่าได้ถามข้าพเจ้าว่าทำไมชีวิตหมุนเวียนไปในวงจรเจ็ดปีนี้ ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้ารู้เพียงแค่ว่ามันเคลื่อนไปในวงจรเจ็ดปี และถ้าท่านเข้าใจวงจรนี้ ท่านก็จะเข้าใจสิ่งสำคัญอย่างยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการพัฒนาของมนุษย์

เจ็ดปีแรกเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นการสร้างรากฐานของชีวิต นั่นคือเหตุผลว่าทำไมศาสนาทั้งหลายจึงพยายามคว่ำเด็กไว้ให้ได้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะในเจ็ดปีแรกนั้นเป็นช่วงเวลาถ้าท่านถูกวางเงื่อนไขที่อัดแน่นไปด้วยความคิดต่างๆ แล้วมันจะหลอกหลอนท่านไปตลอดทั้งชีวิต มันจะทำให้ท่านไขว่ไขวไปจากศักยภาพที่แท้จริงของท่าน มันจะทำลายท่าน ไม่ปล่อยให้ท่านได้มองเห็นอย่างชัดเจนนัก มันจะเป็นเหมือนกับก้อนเมฆที่ลอยมาอยู่ตรงหน้าท่าน และทำให้ทุกอย่างพร่ามัวและดูสับสน

จริงๆ แล้วทุกอย่างนั้นมันชัดเจนมาก การดำรงอยู่นั้นค่อนข้างจะชัดเจน แต่ดวงตาของท่านได้เก็บสะสมฝุ่นไว้หลายชั้นมาก ชั้นแล้วชั้นเล่า ฝุ่นเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีการจัดการไว้ในเจ็ดปีแรกของชีวิตท่าน ตอนนั้นท่านค่อนข้างจะไร้เดียงสา ไม่ประสีประสา ใครว่าอะไรท่านก็เชื่อ และคิดไปว่ามันคือความจริง และสิ่งต่างๆ ที่เข้าไปในรากฐานนี้เป็นสิ่งที่ยากมากที่จะมาแก้ไขในภายหลัง มันได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของท่าน มันได้เข้าไปในไขกระดูกท่าน ถึงท่านจะมีคำถามต่างๆ เป็นพันๆ คำถาม แต่ท่านไม่เคยถามเกี่ยวกับรากฐานความเชื่อที่มีอยู่ในตัวท่านเลย

การแสดงออกถึงความรักที่ท่านมีต่อเด็กอย่างแรกสุดก็คือ การปล่อยให้เจ็ดปีแรกของเขาไร้เดียงสาอย่างที่สุด อย่าได้ตั้งเงื่อนไข ปล่อยให้มันเป็นเจ็ดปีที่สุขและดิบ เด็กไม่ควรจะถูกชักจูงให้เข้าศาสนาใดๆ ไม่ว่าจะเป็นฮินดู อิสลาม หรือคริสต์ ใครก็ตามที่พยายามจะครอบงำเด็กด้วยเรื่องศาสนา นั้นแสดงว่าเขาไม่มีความรักความเมตตา เป็นผู้ที่ไม่ดีร้าย เขาได้ทำให้จิตวิญญาณอันสดใสของเด็กนั้นแปดเปื้อน แทนที่เด็กจะตั้งคำถาม เขากลับมีคำตอบทางปรัชญา หลักทางศาสนาที่เตรียมไว้ให้พร้อมแล้ว นี่เป็นสถานการณ์ที่แปลกมากทีเดียว เด็กไม่ได้ถามเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ท่านก็เอาแต่พร่ำสอนเรื่องดังกล่าว ทำไมท่านถึงใจร้อน

เช่นนี้ โปรดรอก่อน!

เมื่อถึงวันที่เด็กเริ่มแสดงความสนใจในพระเจ้าและเริ่มตั้งคำถาม ถึงตอนนั้น ท่านจึงค่อยให้ข้อมูลเรื่องพระเจ้าแก่เขา แต่ต้องไม่ใช่พระเจ้าของท่านเท่านั้นนะ เรื่องพระเจ้าไม่ควรจะมีการผูกขาด ท่านควรจะให้เด็กได้รู้เกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหมดเท่าที่เคยมีมาไม่ว่าจะจากศาสนาใด ประเพณีใด อารยธรรมใด ให้เขาารู้เกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหลาย และบอกเขาว่า “ลูกสามารถเลือกได้หากลูกสนใจ หรือจะสร้างขึ้นมาก็ได้ ถ้าสิ่งทั้งหลายนี้มันไม่มีอะไรเหมาะกับลูก ถ้าทุกสิ่งที่มีอยู่ยังดูเหมือนมีช่องโหว่ และลูกคิดว่าลูกสามารถหาสิ่งที่ดีกว่าได้ก็บอกมา หรือถ้าลูกพบว่าไม่ว่าจะคิดอะไรขึ้นมาก็ยังมีช่องโหว่อยู่ดี ถ้าเช่นนั้นก็ละทิ้งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดก็ได้ เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นเลย”

คนเราอยู่ได้โดยไม่ต้องมีพระเจ้า มันไม่ใช่ความจำเป็นอันยิ่งยวด คนจำนวนล้านๆ คนอยู่ได้โดยไม่ต้องอาศัยพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ใช่อะไรที่คนจำเป็นต้องมี ท่านสามารถพูดกับเด็กว่า “ใช่แล้ว ข้ามีความคิดของข้า และมันก็มาจากความคิดต่างๆ นานาที่ข้ามี ลูกสามารถจะเลือกสิ่งเหล่านี้ก็ได้ แต่ข้าไม่ได้พูดว่าความคิดของข้าถูกต้องนะ มันเพียงแต่ตรงใจข้า มันอาจจะไม่ตรงใจลูกก็ได้”

ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่ลูกชายจะต้องเห็นด้วยกับพ่อ หรือลูกสาวจะต้องเห็นด้วยกับแม่ จริงๆ แล้วมันคงจะดีกว่าถ้าลูกๆ ไม่เห็นพ้องกับพ่อแม่ เพราะนี่คือสิ่งที่วิวัฒนาการนั้นเกิดขึ้นได้ ถ้าลูกทุกคนเห็นพ้องกับพ่อก็จะไม่มีวิวัฒนาการ เพราะถ้าพ่อแต่ละคนเห็นพ้องกับพ่อของเขา ทุกคนก็คงจะยังอยู่จุดที่พระเจ้าทิ้งอดัมและอีฟไว้ปล่อยให้เปลี่ยวเปล่าอยู่นอกประตูของสวนอีเด็นนั้น ทุกคนคงยังติดแหง็กอยู่ทีนั้น

เป็นเพราะลูกชายและลูกสาวไม่เห็นด้วยกับพ่อแม่ของพวกเขา กับธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลาย มนุษย์จึงได้เกิดวิวัฒนาการขึ้น วิวัฒนาการเกิดขึ้นได้เพราะการไม่เห็นด้วยกับอดีต และยิ่งท่านมีเขาวนปัญญามากเท่าใด ท่านก็ยิ่งจะไม่เห็นด้วยมากเท่านั้น แต่พ่อแม่ส่วนใหญ่มักจะพอใจกับลูกๆ ที่เห็นพ้องด้วยและดุด่าบรรดาลูกที่ไม่เห็นด้วย

จนอายุได้เจ็ดขวบ ถ้าเด็กถูกปล่อยไว้ให้อยู่กับความไร้เดียงสา ไม่ถูกทำลายไปเพราะความคิดเห็นของคนอื่น การจะทำให้เขาไขว่ไขวไปจากศักยภาพที่เขาจะมีก็จะไม่เกิดขึ้น เจ็ดปีแรกของเด็กนั้นเปราะบางมาก พวกเขาอยู่ในกำมือของพ่อแม่ ครู และนักบวช การจะช่วยให้เด็กๆ รอดมาจากพ่อแม่ ครู และนักบวชนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ดูเหมือนว่าไม่น่าจะเป็นไปได้เลย คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าเราจะช่วยเหลือเด็กเหล่านั้นได้อย่างไร แต่คำถามก็คือเราจะปกป้องเด็กเหล่านั้นอย่างไรต่างหาก ถ้าท่านมีลูก ท่านจะปกป้องลูกของท่านจากตัวท่านได้อย่างไร ปกป้องลูกไม่ให้ได้รับอิทธิพลจากคนอื่นได้อย่างไร อย่างน้อยก็จนถึงอายุเจ็ดปี ท่านต้องปกป้องเขา เด็กก็เหมือนกับหน่ออ่อนของต้นไม้ อ่อนแอ นุ่มนิ่ม แคลมแรงๆ ก็ทำให้มันเป็นอันตรายได้ สัตว์อาจจะไปกินมัน หากท่านจะสร้างรั้วขึ้นมาเพื่อป้องกันแต่มันต้องไม่ใช่การสร้างกำแพงคูกนะ ท่านเพียงแค่ต้องการปกป้องมันเท่านั้นเมื่อต้นไม้โต ท่านก็เอารั้วนั้นออกไป

ปกป้องเด็กจากอิทธิพลทั้งหลายเพื่อให้เขาสามารถคงความเป็นตัวของตัวเองได้ แล้วจงเจ็ดปีแรกนั้นก็จะเป็นสุข ในเจ็ดปีนี้เขาจะมีหลักที่ดี มีความมั่นคงแข็งแรง ท่านไม่รู้หรอกว่าเด็กอายุเจ็ดปีที่เข้มแข็งนั้นเป็นอย่างไร เพราะท่านมักไม่ค่อยได้เห็น ท่านเห็นแต่เด็กที่ถูกทำให้ไขว่ไขวไปทั้งนั้น เป็นพวกที่แบกไว้แต่ความกลัว ความขี้อลาดของพ่อแม่ ของครอบครัว พวกเขาไม่ได้เป็นตัวของตัวเองเลย

ถ้าเด็กไม่ถูกทำลายในเจ็ดปีแรกนี้ ท่านจะต้องประหลาดใจในตอนที่ได้พบกับเขา เขาจะหลักแหลมดั่งคมดาบ ดวงตาเขาจะสดใส มีความเข้าใจที่ลึกซึ้ง ท่านจะเห็นความเข้มแข็งอันมหาศาลในตัวเขาอย่างที่ท่านไม่สามารถจะหาพบได้ แม้ในผู้ใหญ่ที่อายุเจ็ดสิบปี ทั้งนี้เป็นเพราะผู้ใหญ่ไม่มีรากฐานที่มั่นคงเช่นพวกเขา ด้วยรากฐานที่ไม่มั่นคง เมื่อเด็กสูงขึ้น รากฐานก็จะเริ่มสั่นคลอนมากขึ้นๆ เรื่อยๆ ดังนั้นท่านจะเห็นว่ายิ่งคนมีอายุมากขึ้นเท่าใด ในใจเขาก็ยิ่งมีความกลัวมากขึ้นเท่านั้น ตอนที่ท่านยังหนุ่มยังสาวท่านอาจจะเป็นคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ แต่พอท่านเริ่มมีอายุมากขึ้น ท่านก็เริ่มเชื่อในพระเจ้า ทำไม

จึงเป็นเช่นนั้น ตอนที่ท่านอายุต่ำกว่าสามสิบ ท่านเคยเป็นฮิปปี ท่านมีความกล้าหาญ พร้อมที่จะต่อต้านสังคม เป็นตัวของตัวเอง ไข่มุมยาว มีหนวดเครา ท่องเที่ยวไปทั่วโลกและพร้อมเสี่ยงกับอันตรายในทุกๆ รูปแบบ แต่ครั้นเมื่อท่านอายุสี่สิบปี สิ่งต่างๆ เหล่านี้กลับหายไป ท่านจะใส่สูทอยู่ในที่ทำงาน โทนหนวดโทนเคราเสียจนเกลี้ยงเกลาดูสะอาดสะอ้าน มีมารยาทอย่างมากจนไม่มีใครจำได้ว่าท่านเคยเป็นฮิปปีมาก่อน

ฮิปปีเหล่านั้นหายไปไหนกันหมด ตอนแรกที่ท่านพบพวกเขา คนเหล่านั้นช่างเต็มไปด้วยพลัง แต่วันนี้พวกเขากลับเป็นชองกระสุนที่ว่างเปล่า ไร้พลัง ดูห่อเหี่ยว เศร้าหมอง เหม่อมองหาบางสิ่งบางอย่างในชีวิต คิดเสียตายเวลาหลายปีที่มีว่แต่เป็นฮิปปีปล่อยให้คนอื่น ๆ ล้าหน้าไปไกล บ้างก็ได้เป็นถึงประธานาธิบดี บ้างก็เป็นผู้ว่าการรัฐ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่า “พวกเราไม่น่าโง่เลย เอาแต่เล่นกีตาร์ไปวันๆ แล้วโลกก็หมุนผ่านเราไป” มันทำให้พวกเขารู้สึกเสียตายในภายหลัง ความคิดแบบฮิปปีนี้จึงไม่มีอยู่ในคนรุ่นนั้นอีกต่อไป

ดังนั้นในฐานะที่ท่านเป็นพ่อแม่ ท่านต้องใช้ความกล้าหาญมากทีเดียวที่จะไม่เข้าไปแทรกแซงเด็ก เปิดประตูไปสู่ทิศทางที่ยังไม่รู้จักเพื่อให้เด็กได้มีโอกาสสำรวจด้วยตัวเอง เขาเองก็ยังไม่รู้ว่าในตัวเขามีอะไร ไม่มีใครรู้ เขาต้องค้นหาเอาเองท่ามกลางความมืด จงอย่าได้ทำให้เขากลับความมืด อย่าทำให้เขากลับความล้มเหลว อย่าทำให้เขากลับในสิ่งที่ยังไม่รู้ ให้การสนับสนุนเขา เมื่อเขาจะก้าวเดินไปสู่สิ่งที่ยังไม่รู้ ส่งเสริมสนับสนุนเขา ให้ความรักทั้งหมดที่ท่านมี ให้คำอวยพรทั้งหมดแก่เขา อย่าปล่อยให้เขาได้รับผลกระทบจากความกลัวของท่าน ท่านอาจจะมีความกลัว แต่ท่านต้องเก็บเอาไว้กับตัว อย่าได้ส่งผ่านความกลัวเหล่านั้นให้แก่เด็ก เพราะนั่นเท่ากับเป็นการแทรกแซง

หลังจากเจ็ดปีแรก วงจรเจ็ดปีต่อไปก็คือจากอายุเจ็ดปีไปถึงสิบสี่ปี ในช่วงนี้ จะมีการเติมสิ่งใหม่ๆ ให้ชีวิต เด็กจะเริ่มจะตื่นเต้นกับประสบการณ์ใหม่ๆ เริ่มต้นการใช้พลังทางเพศ แต่นี่เป็นแค่เพียงการฝึกซ้อมเตรียมตัวเท่านั้น มันยังไม่ใช่ว่าจริง

การเป็นพ่อแม่เป็นงานที่ยากลำบาก นอกเสียจากว่าท่านพร้อมแล้วเท่านั้น จึงจะยอมรับงานที่ยากลำบากนั้น ไม่เช่นนั้นก็อย่าเพิ่งเป็นพ่อแม่เลย ผู้คนมักทำตัวเป็นพ่อแม่คนต่างๆ ที่ยังไม่รู้ตัวเลยว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ ท่านกำลังนำชีวิตใหม่เข้าสู่การดำรงอยู่ มันต้องการการดูแลที่เป็นทั้งหมดในโลกนี้เลยทีเดียว

ช่วงนี้มีเหมือนกันที่เด็กจะเริ่มออกนอกบท ในการฝึกซ้อมเรื่องเพศของเขานั้นเป็นช่วงเวลาที่พ่อแม่มักจะเข้ามาแทรกแซงมากที่สุด ตัวพ่อแม่เองก็เคยถูกแทรกแซงมาแล้ว สิ่งที่เขาทำก็คือสิ่งที่พวกเขาถูกกระทำให้มาก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงทำเช่นนั้นต่อลูกๆ ของพวกเขา สังคมมักไม่ยอมรับกับการฝึกซ้อมเรื่องเพศ ยกเว้นในบางประเทศ เดียวนี้เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงอย่างน้อยก็ได้เรียนโรงเรียนเดียวกันได้ แต่ในบางประเทศเช่นอินเดีย แม้แต่ในทุกวันนี้จะมีก็แต่ในระดับมหาวิทยาลัยที่อนุญาตให้เรียนแบบสหศึกษา โรงเรียนประจำส่วนใหญ่จะแยกเด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชายอายุเจ็ดขวบไม่สามารถจะอยู่รวมกันได้ ทั้งๆ ที่ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่พวกเขาควรจะได้อยู่ด้วยกัน ถือว่าไม่มีความเสี่ยงใดๆ เด็กผู้หญิงตั้งท้องไม่ได้ ไม่ได้สร้างให้เกิดปัญหาครอบครัวแต่อย่างใด นั่นเป็นช่วงเวลาที่พวกเขาจะได้หยอกเย้าเล่นกันสนุกสนาน แน่แน่นอนละมันจะมีสีสันทางเพศเกิดขึ้นบ้าง แต่มันก็เป็นแค่การฝึกซ้อมเท่านั้น ไม่ใช่การแสดงละครจริงจัง หากท่านไม่ยอมแม้แต่ให้พวกเขาได้ฝึกซ้อม ครั้นพอถึงวันหนึ่งเมื่อมันเปิดขึ้น การแสดงละครจริงๆ เริ่มต้นขึ้น! ถึงตอนนั้นนักแสดงอาจไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไรออกมา ที่ตรงนั้นไม่มีแม่แต่ผู้ที่จะคอยบอกบท ท่านได้ทำให้ชีวิตของพวกเขายุ่งเหยิงไปหมด

ช่วงเจ็ดปีในวงจรที่สองของชีวิตนี้เป็นเจ็ดปีที่มีความหมายคล้ายๆ กับช่วงเวลาของการซ้อมละคร เด็กๆ จะพบ คบค้า และสร้างความคุ้นเคยกัน สิ่งนี้จะทำให้มนุษยชาติทั้งหลายลดพฤติกรรมนอกกลุ่มนอกทางได้ถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว ถ้าเด็กๆ ในช่วงอายุเจ็ดถึงสิบสี่ปีมีการใช้ชีวิตร่วมกัน เล่นน้ำด้วยกัน ไม่อายสิ่งที่เปื้อนร่างกายของชายและหญิง สิ่งที่เป็นพฤติกรรมแปลกๆ เก้าสิบเปอร์เซ็นต์จะหายไป เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของการแอบอ่านหนังสือลามกจะหายไป

ใครจะไปสนใจในเมื่อเด็กผู้ชายได้รู้จักร่างกายของเด็กผู้หญิงแล้ว เขาจะไปสนใจสิ่งที่อยู่ในนิตยสารเช่นเพลย์บอยไปทำไม ในเมื่อเด็กผู้หญิงได้เห็นร่างกายของเด็กผู้ชายแล้ว ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพวกเธอจะยังมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องนี้อีกต่อไป สิ่งเหล่านี้จะหายไป พวกเขาจะเติบโตร่วมกันได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ได้รู้สึกว่าเป็นสองสายพันธุ์ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

สังคมปัจจุบันสร้างพวกเขาให้เติบโตขึ้นมาราวกับว่าเป็นสายพันธุ์ต่างชนิดกัน พวกเขาไม่ได้เป็นมนุษย์พวกเดียวกัน พวกเขาถูกแยกออกจากกัน มีเครื่องกีดขวางเป็นพนัก อย่างที่สร้างระยะห่างให้พวกเขา กันไว้ไม่ให้พวกเขาฝึกซ้อมการใช้ชีวิตทางเพศที่กำลังจะมาถึง การที่เราไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกซ้อม มันเป็นสาเหตุใหญ่ที่ว่าทำไมชีวิตในเรื่องเพศของคนส่วนใหญ่จึงไม่ได้ให้ความสำคัญกับการปลูกเร้าความรู้สึกก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ การปลูกเร้าก่อนมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก สำคัญมากกว่าการมีเพศสัมพันธ์จริงๆ เสียอีก เพราะการมีเพศสัมพันธ์นั้นใช้เวลาเพียงแค่สั้นๆ เท่านั้น มันไม่ใช่การหล่อเลี้ยงที่แท้จริง มันแค่ทิ้งให้ท่านค้างเติ่งอยู่ตรงนั้น บางทีท่านอาจจะคาดหวังอะไรไว้ตั้งมากมาย แต่กลับได้อะไรเพียงนิดเดียว

ในภาษาฮินดีมีคำโบราณกล่าวว่า “Kheela pahad niki chuhia” ซึ่งแปลว่า “ท่านขูดภูเขาทั้งลูก แล้วท่านก็ได้พบหนูหนึ่งตัว” หลังจากที่ท่านใช้ความพยายามมากมาย พาไปดูหนัง ไปเดินราตรีที่ติสโก้เฮค ไปภัตตาคาร พุดคุยกันถึงเรื่องจีปาละ เรื่องที่ท่านก็รู้ว่าไร้สาระแต่ท่านก็ยังทำสิ่งเหล่านั้น ท่านกำลัง “ขูดภูเขา” และในท้ายสุดท่านก็ได้พบหนูหนึ่งตัว! เห็นหรือไม่ว่าไม่มีอะไรจะเลวร้ายได้เท่ากับเรื่องเพศอีกแล้ว

เมื่อวันก่อนมีคนนำโฆษณาขายรถมาให้ข้าพเจ้าดู ในโฆษณานั้นมีข้อความที่งดงาม เป็นข้อความที่ข้าพเจ้าชอบมาก เขาโฆษณาารถคันนั้นว่า “มันดีกว่าเช็ทเสียอีก” ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจอะไรเกี่ยวกับรถ แต่ข้าพเจ้าชอบคำโฆษณา! แน่แน่นอน หากท่านมองไปรอบๆ ตัวท่าน ท่านจะพบว่าสิ่งต่างๆ นานาเป็นพันๆ อย่างที่ดีกว่าเรื่องเช็ท เรื่องเช็ทเป็นเพียงแค่หนูตัวหนึ่งเท่านั้น หลังจากที่ท่านทั้งคู่ต่างก็

หอบแฮกๆ เหยื่อไหลท่วมตัว แต่ในตอนสุดท้ายกลับรู้สึกอีกฝ่ายหนึ่งเสแสร้งแก้งๆ หากเป็นเช่นนั้นก็แสดงว่าท่านยังไม่เข้าใจในศิลปะของเช็ท ท่านรู้จักเพียงแค่สิ่งที่อยู่ตรงกลาง เหมือนกับท่านดูหนังตรงกลางเรื่องเพียงแค่มือกินาตี ถ้าเป็นเช่นนั้นท่านก็คงจะดูไม่รู้เรื่อง เพราะท่านได้พลาดตอนต้นและตอนจบไป ท่านได้ดูก็แค่ตอนกลางเรื่องที่ไม่มีอะไรมากนัก

โดยทั่วไปฝ่ายชายมักจะละลายหลังการมีเพศสัมพันธ์ เขาจะพลิกตัวแล้วก็นอนหลับไป เขาไม่กล้าเผชิญหน้าผู้หญิงของเขา เขารู้สึกอาย นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เขาจึงพลิกกลับไปนอนยังข้างของเขา และก็หลับไป ส่วนผู้หญิงก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น ที่ร้องไห้ก็เพราะนี่ไม่ใช่สิ่งที่หล่อนคาดหวังไว้ แค่นี้เองนะหรือ ละครทั้งหมดมันมีเพียงแค่นี้เองหรือ ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะสังคมได้ยกเลิกการฝึกซ้อมที่เป็นส่วนสำคัญของชีวิตท่านไป ท่านไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าการปลูกเร้ามันคืออะไร

การปลูกเร้าก่อนการมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นสิ่งที่สร้างความพึงใจในเรื่องเช็ทได้มากที่สุด การปลูกเร้ามันเต็มไปด้วยการแสดงความรัก เรื่องเช็ทมันถือเป็นแค่การบรรลุนิติภาวะทางชีวภาพเท่านั้น แต่มันเป็นจุดสุดยอดของอะไรก็ตาม ท่านอาจจะพลาดทุกสิ่งทุกอย่างไป หากคิดได้แต่เรื่องจุดสุดยอดเท่านั้น ท่านคิดหรือไม่ว่าในทันทีที่ท่านได้ไปถึงจุดสุดยอด ท่านอาจจะพลาดชั้นบันไดแต่ละขั้นไป ท่านต้องเคลื่อนไปตามบันได ทีละขั้นๆ มีแต่การทำเช่นนั้นที่จะนำท่านไปยังจุดสุดยอดได้ แต่คนส่วนใหญ่กลับมุ่งหน้าแต่จะไปให้ถึงจุดสุดยอด

สำหรับคนทั่วไปแล้วเรื่องเช็ทไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากการปลดปล่อยไขแล้ว มันแค่ทำให้ท่านรู้สึกปลดปล่อยออกมาจากภาระที่ท่านแบกไว้ มันไม่ต่างอะไรจากการได้จามออกมา ไซ้ ในตอนนั้นท่านอาจจะรู้สึกดี! ท่านรู้สึกดีได้นานแค่ไหนหลังจากที่จามออกมา ก็วินาทีละ ก็นาทีละที่ท่านจะเอาไปคุยโวได้ว่า “ข้ามีการจามที่เยี่ยมยอดและยิ่งใหญ่มาก” ขณะที่การจามหายไป ความสุขสันต์หรือความทุกข์ก็หายไปพร้อมกับมันด้วยเช่นกัน มันแค่ทำให้บางสิ่งบางอย่างที่ท่านรำคายนั่นหายไป ตอนนั้นท่านรู้สึกว่าได้อ่อนคลาย นี่คือการเช็ทของคนที่เกือบทั้งโลก พลังงานบางอย่างทำให้ท่านเกิดความรำคาญ ทำให้ท่านรู้สึกหนัก

มันเปลี่ยนไปเป็นอาการปวดหัว เช็กซ์ช่วยทำให้ท่านได้ปลดปล่อย

แต่วิถีทางที่เด็กถูกลี้นดูมานั้น มันเหมือนกับการถูกเชือดเฉือนมาตลอดทั้งชีวิต เจ็ดปีของการฝึกซ้อมเรื่องเพศเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็น เด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายควรจะได้อยู่ร่วมกันในโรงเรียน ในสระว่ายน้ำ และในหอพัก พวกเขาควรจะได้ออกกำลังกายที่กำลังจะมาถึง พวกเขาควรจะได้ออกกำลังกายโดยที่ไม่มีอันตรายใดๆ ไม่ควรจะมีความกลัวใดๆ เด็กควรจะได้อิสระในการสำรวจตรวจสอบพลังทางเพศที่เพิ่มขึ้นมานี้โดยที่ไม่ถูกตำหนิตนใดเลย หรือถูกบังคับให้ต้องกดทับเอาไว้ ท่านไม่เห็นหรืออย่างไรว่าท่านเองก็เกิดมาจากการมีเพศสัมพันธ์ ท่านมีชีวิตเพื่อเพศสัมพันธ์ ลูกของท่านก็เกิดมาจากการมีเพศสัมพันธ์ แต่เรื่องเพศกลับกลายเป็นสิ่งที่ถูกตำหนิตนมากที่สุด กลายเป็นสิ่งที่น่าบารัวยแรง ศาสนาทั้งหลายต่างก็สาธยายถึงความสกปรกของสิ่งนี้ไว้ในจิตใจของท่าน

คนทั่วทั้งโลกล้วนเต็มไปด้วยสิ่งต่างๆ ที่น่าเบื่อหน่ายอย่างที่ท่านไม่นึกไม่ฝันมาก่อน ที่เป็นเช่นนั้นเป็นเพราะพวกเขาไม่เคยได้รับอนุญาตให้เติบโตอย่างเป็นธรรมชาติ พวกเขาไม่เคยได้รับอนุญาตให้ยอมรับตัวเอง พวกเขากลายเป็นผิดไปทั้งหมด พวกเขาไม่ใช่คนที่น่าเชื่อถือ พวกเขาเป็นได้แค่เงาของใครบางคน ที่พวกเขาควรจะเป็น

วงจรเจ็ดปีที่สองนี้สำคัญค่อนข้างมาก เพราะมันเป็นการเตรียมท่านสำหรับเจ็ดปีช่วงที่สามที่กำลังจะมาถึง ถ้าท่านได้ทำการบ้านมาอย่างถูกต้อง ถ้าท่านได้สนุกสนานกับการใช้พลังงานทางเพศเฉกเช่นผู้ที่มิจิตวิญญานนักก็หา ถ้าในระหว่างเจ็ดปีนั้น ท่านมิจิตวิญญานเช่นนี้ ท่านก็จะไม่มีการบิดเบือนหรือนำมันมาใช้ในทางที่ผิด แล้วสิ่งต่างๆ บอๆ ทั้งหลายก็จะไม่เกิดขึ้นในจิตใจของท่าน ท่านจะเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติกับเพื่อนต่างเพศ เพื่อนต่างเพศจะเคลื่อนไหวกับท่าน จะไม่มีปัญหาอุปสรรคใดๆ ท่านจะไม่ทำอะไรที่ผิดๆ ต่อผู้อื่น การรับรู้ของท่านจะแจ่มชัดเพราะไม่มีใครใส่ความคิดว่าอะไรถูกอะไรผิดไว้ในหัวของท่าน ท่านจะดำรงอยู่ไปตามที่ท่านเป็น

แล้วหลังจากนั้นช่วงสิบสี่ถึงยี่สิบเอ็ดปี ความรู้สึกทางเพศของท่านก็จะเจริญ

เต็มที่ และนี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่ท่านจะต้องเข้าใจ ถ้าในการฝึกซ้อมนั้นเป็นไปได้ด้วยดี ในช่วงเจ็ดปีตอนที่ความรู้สึกทางเพศของท่านเจริญเต็มที่ ก็จะมีสิ่งที่แปลกประหลาดเกิดขึ้นกับท่าน มันไม่ใช่ความสนใจในทางชีวภาพเท่านั้น ท่านไม่ได้ต้องการจะผลิตเด็ก ท่านไม่ได้ต้องการที่จะเป็นสามีหรือภรรยา เปล่าเลย ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาแห่งอารมณ์โรแมนติก ท่านจะสนใจในเรื่องสวยๆ งามๆ ในเรื่องความรัก ในบทกวี ในงานประติมากรรม และสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่เปลี่ยนไปตามอารมณ์โรแมนติก นอกเสียจากว่าท่านเป็นคนทีไรโรแมนติกเท่านั้น ไม่เช่นนั้นแล้วท่านจะรู้เลยว่า การบรรลุจุดสุดยอดนั้นเป็นเช่นไร

คำว่า “จุดสุดยอด” นี่เป็นสิ่งที่ต้องทำความเข้าใจ มันหมายถึงการดำรงอยู่ทั้งหมด ทั้งส่วนที่เป็นร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญานผสมรวมกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนเรียกได้ว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการภาวนา สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ถ้าเรื่องเช็กซ์ของท่านยังไม่เป็นช่วงเวลาแห่งการภาวนา แสดงว่าท่านยังไม่เข้าใจว่าเช็กซ์คืออะไร ท่านเพียงแค่ได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น ท่านเพียงแค่ได้อ่านมา และผู้ที่เขียนเรื่องนี้ก็ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไรด้วยซ้ำไป ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือหลายร้อยเล่มเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาที่เขียนโดยผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ พวกเขาเป็น “ผู้เชี่ยวชาญ” แต่พวกเขากลับไม่รู้ซึ่งถึงสิ่งที่แก่นสาร ไม่รู้ว่าเรื่องเช็กซ์ธรรมดานั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้กำเนิดเด็ก ส่วนเรื่องเช็กซ์พิเศษมากกว่านั้น มันเป็นเรื่องช่วงเวลาแห่งการภาวนา

ไม่ว่าสัตว์ชนิดไหนก็ให้กำเนิดลูกได้ ไม่ใช่เรื่องที่พิเศษวิเศษอะไร มีก็แต่ในคนเท่านั้นที่สามารถสร้างประสบการณ์ของการภาวนาที่มาจากศูนย์กลางของการบรรลุจุดสุดยอดได้ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เฉพาะในกรณีของคนหนุ่มสาวเหล่านี้ได้รับอนุญาตให้มีอิสรภาพในการแสดงอารมณ์โรแมนติกในช่วงที่พวกเขาอายุสิบสี่ถึงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น

จากนั้นเมื่อพวกเขาอายุยี่สิบเอ็ดถึงยี่สิบแปดปีก็เป็นช่วงเวลาที่พวกเขาจะเริ่มตั้งหลักปักฐาน พวกเขาพร้อมแล้วสำหรับการมีคู่ชีวิต ในตอนนี้พวกเขาพร้อมที่จะเลือกแล้ว หากประสบการณ์ที่พวกเขามีในสองช่วงก่อนหน้านี้ผ่านมา

ด้วยดี พวกเขาจะเลือกใช้ชีวิตได้อย่างถูกต้อง ไม่มีใครทำแทนท่านได้ มันก็คล้ายกับเรื่องกลางสังหรณ์ใจ มันไม่ใช่การคำนวณหรือโหราศาสตร์ ไม่ใช่วิชาดูลายมือ ไม่ใช่คัมภีร์อึ้งจิ้ง ไม่ใช่อะไรที่ใครจะทำแทนท่านได้ มันคล้ายกับเรื่องกลางสังหรณ์ใจ หลังจากที่ท่านได้ติดต่อผู้คนมากมายหลายตา พออยู่มาวันหนึ่งบางสิ่งบางอย่างก็เกิด “คลิก” ขึ้นมา มันเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับคนอื่นมาก่อนเลย มันเกิดคลิกขึ้นมาอย่างลงตัว รู้สึกแน่ใจ รู้สึกว่าใช่ โดยที่ท่านไม่มีความลังเลใจใดๆ แม้ท่านจะพยายามตั้งข้อสงสัย ท่านก็ไม่สามารถทำได้ เพราะว่ามันช่างชัดเจนเหลือเกิน การคลิกครั้งนี้มันทำให้ท่านรู้สึกว่าลงตัวเสียที

ช่วงยี่สิบเอ็ดถึงยี่สิบแปดปีนี่ ถ้าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ไม่มีการแทรกแซงจากคนอื่น นี่คือเวลาที่ท่านจะตั้งหลักปักฐานได้ และในช่วงเวลานี้จะเป็นช่วงเวลาที่น่าพึงพอใจและมีความสุขสนุกสนานมากที่สุดในชีวิต เป็นช่วงเวลาแห่งความสุข มีความสดประสมมากที่สุด เป็นเวลาที่คนสองคนเริ่มหลอมรวมและกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน

ช่วงสามสิบห้าถึงสี่สิบสองปี นี่เป็นบันไดขั้นใหม่ ประตูปานใหม่ได้เปิดออกเมื่อถึงตอนที่ท่านอายุสามสิบห้าปีและท่านเกิดความรู้สึกลอยล่องอย่างลึกๆ รู้สึกแบบเดียวกับการบรรลุจุดสุดยอด และถ้าในนั้นท่านได้พบกับการภาวนา หลังจากนั้นช่วงสามสิบห้าถึงสี่สิบสองปี ท่านก็จะสามารถเข้าไปสู่การภาวนาที่ว้าวินได้โดยไม่ต้องอาศัยเซ็กซ์ เพราะหลังจากนี้เป็นต้นไป เรื่องเซ็กซ์ได้กลายเป็นเรื่องเด็กๆ สำหรับท่านไปแล้ว

ตอนอายุสี่สิบสองปีเป็นเวลาที่คุณคนหนึ่งควรจะรู้ชัดแล้วว่าเขาคือใคร จากสี่สิบสองถึงสี่สิบเก้าปีเขาจะดังลึกเข้าไปในการภาวนามากยิ่งขึ้น เข้าไปในตัวเขาเองมากยิ่งขึ้น และเขาก็จะช่วยชีวิตเขาให้เข้าไปสู่จุดนั้นด้วยเช่นกัน ชีวิตกลายเป็นกัลยาณมิตร ไม่มี “สามี” และไม่มี “ภรรยา” อีกต่อไป ช่วงเวลาเหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว มันได้สร้างความรุ่มรวยให้แก่ชีวิตของท่านแล้ว ตอนนี้สิ่งที่เติบโตพัฒนาจะสูงยิ่งกว่าความรักเสียอีก มันคือสัมพันธแบบกัลยาณมิตร เป็นความสัมพันธ์อันเปี่ยมล้นไปด้วยเมตตา สามารถช่วยให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าไปในตัวเขาได้ลึกยิ่งขึ้น

เป็นอิสระไม่ต้องพึ่งพิงอิงอาศัยอีกคนหนึ่ง สามารถอยู่ได้ด้วยตัวคนเดียว เหมือนกับต้นไม้สูงสองต้นที่ยืนแยกจากกันแต่ยังคงเคียงข้างกัน เหมือนเสาหินในวัดสองต้นที่ค้ำหลังคาหลังเดียวกัน มันอยู่ใกล้ๆ กัน แต่มันก็แยกเป็นอิสระต่อกัน และมันอยู่ได้ด้วยตัวมันเอง

จากสี่สิบเก้าถึงห้าสิบหกปี การอยู่ได้ด้วยตัวคนเดียวนี้กลายเป็นสิ่งที่สำคัญของการดำรงอยู่ สิ่งอื่นๆ ในโลกนี้ไม่มีความหมายใดๆ สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญก็คือการคงไว้ซึ่งความโดดเด่นในวันนี้ให้ได้

จากห้าสิบหกถึงหกสิบสามปีท่านก็ได้เป็นสิ่งที่ท่านต้องการจะเป็น ศักยภาพของท่านจะเบ่งบานเต็มที่ และจากหกสิบสามถึงเจ็ดสิบปี ท่านก็พร้อมแล้วที่จะทิ้งร่างกายนี้ไป ตอนนี้ท่านได้ทราบแล้วว่าตัวท่านนั้นไม่ใช่ส่วนที่เป็นร่างกาย ท่านรู้ว่าท่านไม่ใช่ส่วนที่เป็นจิตใจด้วยเช่นกัน ตอนที่ท่านอายุสามสิบห้า ท่านรู้แล้วว่ากายนี้ไม่ใช่ท่าน ตอนที่ท่านอายุสี่สิบเก้า ท่านเริ่มรู้ว่าจิตใจก็ไม่ใช่ท่านด้วยเช่นกัน ตอนนี้ท่านละทุกอย่างได้ เหลือไว้เพียงการเป็นผู้รู้ผู้สังเกตการณ์เท่านั้น การเป็นผู้สังเกตการณ์เป็นการรับรู้แบบสดๆ เปลวไฟแห่งการตื่นรู้ยังคงอยู่กับท่าน และมันคือช่วงเวลาที่ท่านพร้อมแล้วสำหรับความตาย

เจ็ดสิบปีเป็นอายุขัยที่ธรรมชาติให้มา ถ้าสิ่งต่างๆ เป็นไปอย่างสอดคล้องกับธรรมชาติ คนจะตายจากไปพร้อมกับความร่าเริงยินดี มีความเปรมปรีดีและปลื้มปิติ มองเห็นว่าชีวิตไม่ได้เป็นอะไรที่ไร้สาระเลย อย่างน้อยมันก็พาคุณกลับไปยังบ้านของเขา และในความรุ่มรวยและการเติมเต็มนี้ คนสามารถมีการดำรงอยู่อย่างที่มีความเป็นทั้งหมด แค่นี้ก็ได้อยู่ใกล้ๆ กับคนเช่นนี้ตอนที่เขาใกล้จะหมดลมหายใจก็ถือว่าเป็นโอกาสอันแสนยิ่งใหญ่ เพราะท่านจะรู้สึกได้ในขณะที่เขากำลังจะละจากร่างของเขาไป มันจะเป็นคล้ายๆ กับมีดอกไม้ที่มองไม่เห็นประพรมมายังตัวท่าน ถึงแม้ท่านจะไม่เห็นดอกไม้เหล่านั้น แต่ท่านก็รู้สึกถึงมันได้ มันเป็นความปิติที่ถ่องแท้และบริสุทธิ์มาก แม้กระทั่งรสชาติเพียงเล็กน้อยของมันก็เพียงพอที่จะเปลี่ยนชีวิตของท่านทั้งชีวิต

เปลวเทียนแห่งการตื่นรู้

มีคนเคยถามว่า “จะเดินทางตามหาความรักได้อย่างไร” เมื่อใดก็ตามที่ท่านตั้งคำถามนี้ แสดงว่าการเดินทางได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ท่านอยู่ในระหว่างการเดินทางแล้ว ท่านจะต้องรู้ว่าท่านกำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางแล้ว จะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม การที่ท่านถามเช่นนี้ แสดงว่าการเดินทางของท่านได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ท่านกำลังเคลื่อนที่ไปยังที่หนึ่งที่ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าท่านจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม จะโดยสมัครใจหรือไม่ก็ตาม แต่ท่านก็กำลังไป มีแรงแห่งกาลทำงานอยู่ข้างในตัวท่านอย่างไม่รู้จักรักหุดย่อน การดำรงอยู่เป็นวิวัฒนาการ มันสร้างอะไรบางอย่างในตัวท่านอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นประเด็นจึงไม่ได้อยู่ที่ว่าท่านจะเดินทางได้อย่างไร แต่มันอยู่ที่ว่าท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านกำลังเดินทางต่างหาก เพราะที่นั่นมันมีการเดินทางอยู่แล้ว เพียงแต่ท่านจำมันไม่ได้เท่านั้น

ตัวอย่างเช่น เมื่อถึงวันหนึ่งต้นไม้ก็จะตาย แต่ต้นไม้ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความตาย นกและสัตว์ก็จะต้องตาย แต่พวกมันก็ไม่รู้เช่นกัน มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่รู้ว่าพวกเราต้องตาย และการรู้นั้นก็ดูออกจะคลุมเครือ ไม่ชัดเจน เช่นเดียวกันกับการมีชีวิต นกมีชีวิต แต่พวกมันไม่รู้ ไม่รู้หรือกว่าพวกมันมีชีวิต ท่านจะรู้จักชีวิตได้อย่างไรถ้าท่านไม่รู้จักรักความตาย ท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านมีชีวิตอยู่ถ้าท่านไม่รู้ว่าคุณกำลังจะไปสู่ความตาย ทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่ต้องมาด้วยกัน นก สัตว์ ต้นไม้มีชีวิต แต่พวกมันไม่รู้หรือกว่าพวกมันมีชีวิต

มนุษย์รู้ระยะและระยะยาวว่าเขาเองจะต้องตาย แต่ก็เป็นการรู้แบบพรำมัว เหมือนกับช่อนตัวอยู่ในหมอกควัน และมันก็เป็นเช่นนั้นเดียวกับเรื่องการมีชีวิตอยู่

ท่านมีชีวิตอยู่แต่ท่านก็ไม่ว่าการมีชีวิตอยู่นั้นเป็นอย่างไร มันคลุมเครือ ไม่ชัดเจน เวลาข้าพเจ้าพูดว่ารู้จักหรือจำมันได้ ข้าพเจ้าหมายถึงการกลายเป็นการตระหนักรู้ว่าพลังชีวิตคืออะไร และมันก็อยู่ในนั้นแล้ว การที่เราตื่นรู้ในการดำรงอยู่ของเรามันเป็นการเดินทางเข้าไปสู่ความรัก การที่ท่านเข้าไปถึงจุดที่ท่านตระหนักรู้เพิ่มเติมที่ว่าไม่มีความมืดใดๆ ในตัวท่านอีกต่อไป นั่นคือจุดสิ้นสุดของการเดินทางจริงๆ แล้วการเดินทางนั้นยังไม่ได้เริ่มต้นและยังไม่สิ้นสุด ท่านจะยังคงเดินต่อไปหลังจากนั้น แต่มันเป็นการเดินทางที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นเชิงคุณค่าหรือว่าเชิงคุณภาพก็ตาม มันจะกลายเป็นความสุขสันต์ทรรษา ทว่าตอนนี้นั้นยังเป็นความทุกข์ทรมานอยู่

“จะเดินทางตามหาความรักได้อย่างไร” จงตื่นรู้ให้มากๆ ในการกระทำของท่าน ในความสัมพันธ์ของท่าน ในการเคลื่อนไหวของท่าน ไม่ว่าท่านจะทำอะไรก็ตาม แม้จะเป็นสิ่งที่ธรรมดาสามัญ เช่น การเดิน ก็ให้ตื่นรู้ในก้าวแต่ละก้าวอย่างเต็มที่ พระพุทธเจ้าเคยตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า ตอนที่ก้าวเท้าขวา ก็ให้รู้ ตอนที่ก้าวเท้าซ้าย ก็ให้รู้ ตอนหายใจเข้า ก็ให้รู้ว่า “กำลังหายใจเข้า” ตอนที่หายใจออก ก็ให้รู้ว่า “กำลังหายใจออก” ไม่ต้องบอกออกมาเป็นคำพูด ท่านไม่ต้องพูดออกมาว่า “ข้ากำลังหายใจเข้า” เพียงแค่ให้รู้ตัวว่าตอนนี้กำลังหายใจเข้า ข้าพเจ้ากำลังพูดอยู่กับท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องใช้คำพูด แต่ตอนที่ท่านฝึกการตื่นรู้ ท่านไม่จำเป็นต้องใช้คำพูด เพราะคำพูดเป็นส่วนหนึ่งของหมอกควัน จงอย่าใช้คำพูด เพียงแค่ให้รู้ตัวว่า กำลังหายใจเข้า เอาอากาศมาใส่ให้เต็มปอด เพียงแค่เฝ้าดูเท่านั้น ไม่ช้าไม่นานท่านก็จะคุ้นชินกับการรับรู้สิ่งที่ยิ่งใหญ่ว่ามันไม่ใช่แค่การหายใจเข้าออกเท่านั้น มันมีชีวิตอยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน การหายใจเข้าแต่ละครั้งเป็นการเติมพลังชีวิตให้แก่ท่าน และการหายใจออกแต่ละครั้งก็เป็นการตายไปชั่วขณะหนึ่ง ในแต่ละลมหายใจ ท่านได้ตายและได้เกิดใหม่ การหายใจแต่ละครั้งเป็นทั้งการถูกตรึงไม้กางเขนและการฟื้นคืนชีพใหม่

และตอนที่ท่านเฝ้าดู ท่านถึงรู้ซึ่งถึงความงดงามของการไว้น้ำใจเชื่อใจ

ตอนที่ท่านหายใจออก ไม่มีอะไรรันทว่าท่านจะหายใจเข้า ความแน่นอน

นั้นอยู่ที่ไหน ใครจะกลัமாகารันตี แต่ด้วยเหตุผลกลใดไม่ทราบ ท่านกลับมีความเชื่อ อยู่ในใจลึกๆ ว่าท่านจะต้องหายใจอีก ไม่เช่นนั้นแล้วการหายใจจะกลายเป็นสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้เลย หากท่านกลัวว่า “ข้าพเจ้าปล่อยให้มีการหายใจออก ยอมผ่าน ความตายชั่วขณะนี้ จะมีอะไรหรือมีใครมาการันตีข้าได้ไหมล่ะว่าข้าจะสามารถ หายใจเข้าได้อีก และหากข้าไม่สามารถจะหายใจเข้าได้ ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะ ‘ไม่หายใจออกดีกว่า’” ถึงตอนนั้นท่านก็ตายทันที! ถ้าท่านหยุดการหายใจออก ท่านจะตาย ซึ่งท่านก็จะไม่ทำเช่นนั้น เพราะท่านมีความเชื่อใจลึกๆ มันเป็น ความเชื่อใจที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เป็นส่วนหนึ่งของความรัก ไม่มีใครยับยั้ง ความเชื่อนี้ให้ท่าน

ตอนที่เด็กหัดเดินเป็นครั้งแรก เขาไว้เนื้อเชื่อใจอย่างเต็มที่ว่าเป็นสิ่งที่เขา สามารถจะทำได้ ไม่มีใครสอนเขา เขาเพียงแคเห็นคนอื่นเดินกันก็เท่านั้น แต่เขา ทำอย่างไรจึงได้ข้อสรุปออกมาว่า “ข้าสามารถจะเดินได้” ทั้งๆ ที่ตัวเขานั้นเล็กมาก และผู้คนที่ตัวใหญ่กว่าเขามาก เหมือนกับยักษ์เลยทีเดียว และเขาก็รู้ว่าเมื่อใดก็ตาม ที่เขายืนขึ้นเขาก็จะล้มลง แต่เขาก็ยังคงลองทำดู ความเชื่อใจนั้นฝังอยู่ข้างใน มันอยู่ในทุกๆ อนุเซลล์ชีวิต เด็กจะลองทำ ทั้งๆ ที่หลายครั้งเขาจะล้มลง แต่เขาก็ จะลองอีกครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งวันหนึ่ง ความเชื่อใจก็เป็นฝ่ายชนะและเขาก็ ก้าวเดินได้

ถ้าท่านเฝ้าดูการหายใจของท่าน ท่านจะตระหนักถึงความเชื่อใจที่อยู่ข้างใน ลึกๆ เป็นความเชื่อใจในชีวิตอันแสนจะเบาบาง ปราศจากข้อสงสัย ไม่มีความลังเล ใดๆ ถ้าท่านเดินไปๆ ด้วยความตื่นรู้ ไม่ช้าไม่นานท่านจะตระหนักว่าตัวท่านนั้น ไม่ได้เดิน แต่การเดินทำผ่านตัวท่าน มันเป็นความรู้สึกที่เบาบางที่กำลังบอกท่านว่า ชีวิตกำลังเคลื่อนไหวผ่านตัวท่าน ไม่ใช่ตัวท่านที่กำลังเคลื่อนไหว ตอนที่ท่าน รู้สึกหิว ถ้าท่านตื่นรู้ ท่านจะพบว่ามันเป็นชีวิตที่รู้สึกถึงความหิวที่อยู่ภายในตัวท่าน มันไม่ใช่ตัวท่านที่หิว

การตื่นรู้ที่มากขึ้น จะทำให้ท่านตระหนักถึงความจริงที่ว่า มีสิ่งเดียวเท่านั้น ที่ท่านเรียกได้เต็มปากกว่าเป็นของท่าน นั่นคือการรู้เห็นเป็นพยาน สิ่งอื่นๆ นั้น

ล้วนเป็นของจักรวาล มีแต่การรู้เห็นเป็นพยานเท่านั้นที่เป็นของท่าน ตอนที่ท่าน ตื่นรู้เกี่ยวกับการเป็นพยานนี้ สิ่งที่เป็น “ตัวฉัน” ก็ลายหายไป นั่นก็ไม่ใช่ของ ของท่านด้วยเช่นกัน มันเป็นส่วนหนึ่งของความมืด เป็นส่วนหนึ่งของเมฆหมอก ที่สะสมไว้รอบๆ ตัวท่าน ในแสงที่เจิดจ้า ตอนที่ท้องฟ้าเปิดและก้อนเมฆหายไป ในตอนนั้นดวงอาทิตย์จะส่องแสงจ้า เป็นไปไม่ได้ที่จะมีสิ่งที่ เป็น “ตัวฉัน” อยู่ตรงนั้น จะมีอยู่ก็แต่การรู้เห็นเป็นพยานเท่านั้น ไม่มีอะไรเป็นของท่าน การรู้เห็นเป็นพยาน เป็นเป้าหมายของการเดินทาง

จะเดินทางตามหาความรักได้อย่างไร ก็ด้วยการรู้เห็นเป็นพยานให้มากขึ้น เรื่อยๆ ไม่ว่าท่านจะทำอะไรก็ตาม จงทำไปด้วยการตื่นรู้อย่างเต็มที่ แม้กระทั่ง สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ก็จักกลายเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ การทำอาหาร การทำความสะอาด จะกลายเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์คู่ควรแก่การบูชา มันไม่สำคัญหรือกว่าท่านกำลังทำอะไร ที่สำคัญก็คือท่านทำมันอย่างไรต่างหาก ถ้าท่านทำความสะอาดพื้นเหมือนกับ หุ่นยนต์ เหมือนกับเป็นเครื่องจักรกล ท่านก็ทำไปอย่างซังกะตาย ทำไปเพราะ ความจำเป็น ท่านจะพลาดบางสิ่งบางอย่างที่งดงามไป ท่านได้พลาดโอกาสในการ ทำความสะอาดพื้นอย่างแท้จริงไป แทนที่การทำทำความสะอาดพื้นจะเป็นประสบการณ์ อันยิ่งใหญ่ ท่านได้พลาดมันไป ถึงตอนนี้พื้นสะอาดแล้ว แต่บางสิ่งบางอย่างที่ควร จะเกิดขึ้นภายในตัวท่านนั้นไม่ได้เกิดขึ้น หากท่านทำมันอย่างตื่นรู้ ไม่ใช่แค่พื้นเท่านั้น ที่จะสะอาด แต่ท่านจะรู้ซึ่งถึงความสะอาดภายในตัวท่านอีกด้วย

จงทำความสะอาดพื้นอย่างรู้ตัวทั่วพร้อม สว่างไสวไปด้วยความตื่นรู้ ทำงาน ไม่ว่าจะนั่งหรือเดิน สิ่งหนึ่งที่ต้องทำอย่างต่อเนื่อง และมันจะทำให้ชีวิตของท่าน สว่างไสวมากยิ่งขึ้นก็คือการตื่นรู้ ปล่อยให้เปลวไฟแห่งการตื่นรู้นี้ลุกโชติช่วง ในแต่ละขณะของการกระทำ ผลที่สะสมไว้จะกลายเป็นการรู้แจ้ง สิ่งที่สะสมไว้ ในแต่ละชั่วขณะเมื่อนามาวางไว้ด้วยกัน ก็เหมือนกับเทียนไขเล่มเล็กๆ หลายเล่ม เมื่อถูกนำมาไว้ด้วยกัน มันก็กลายเป็นแหล่งกำเนิดแสงที่สว่างไสวได้

ความรักคือสายลม จงใช้อารมณ์รักใคร่ให้เต็มที่

อย่าได้คิดว่าความรักเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้แน่นอน แล้วมันจะทำให้ชีวิตรักของท่านนั้นงดงามยิ่งขึ้น ถึงวันนี้ท่านจะได้อยู่ด้วยกัน แต่บางทีพรุ่งนี้ท่านอาจจะต้องแยกทางกันก็ได้

ความรักนั้นเข้ามาคล้ายกับสายลมอ่อนๆ ที่พัดพากลิ่นหอมอันสดชื่นเข้ามาในบ้านของท่าน มันสร้างความสดชื่นและส่งกลิ่นหอมอบอวล และจะยังคงอยู่นานเท่านานตราบเท่าที่การดำรงอยู่ยอมให้ แล้วมันก็จะเคลื่อนออกไป ท่านไม่ควรจะไปปิดประตูหน้าต่าง เพราะไม่เช่นนั้นแล้วสายลมอ่อนๆ ที่สดชื่นก็จะกลับกลายเป็นกลิ่นที่เหม็นหืน ในชีวิตทุกสิ่งทุกอย่างต่างก็เปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่งดงาม มันทำให้ท่านมีประสบการณ์มากยิ่งขึ้น มีความตื่นรู้มากยิ่งขึ้น เติบใหญ่มากยิ่งขึ้น